Güneş Batar Ay Doğar

Seyyid Irmak

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | ROMAN

Babıali Caddesi, No. 14 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (212) 5283314 — (212) 5277982
http://www.ciniusyayinlari.com
iletisim@ciniusyayinlari.com

Seyyid Irmak
GÜNEŞ BATAR AY DOĞAR

BİRİNCİ BASKI: Haziran, 2015

ISBN 978-605-323-248-3

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Çatalçeşme Sokak No:1/1
Eminönü, İstanbul
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 12640

© SEYYİD IRMAK, 2015

© CİNİUS YAYINLARI, 2015

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

GÜNEŞ BATAR AY DOĞAR

Seyyid Irmak

Cinius Yayınları

* * *

Başını pencerenin buğulanmış camına yaslayarak, ümitsiz gözlerle dışarıya baktı. Sokağı seyre koyuldu bir süre.

İncecikten bir yağmur yağıyordu. Sicim gibi dökülüyordu katreler yere. Toz zerresi gibi tanecikler süzülüyordu bulutlardan.

Sisli ve kapalı bir hava vardı dışarıda. Oldum olası sevmezdi böyle sisli havaları. Ruhu sıkılıyordu böyle havalardan.

O, güneyde doğmuş büyümüştü, güneyin çocuğuydu. Sıcak iklim insanıydı o. Sıcakkanlı, fidan gibi bir Akdeniz delikanlısıydı. Açık, güneşli havaları daha çok seviyordu.

Bugün makûs talihinin kırk birinci günüydü. Günleri tek tek saymıştı, o günden beri. Teskeresi yaklaşan askerin şafak saydığı gibi, her gün bir not düşmüştü deftere, saati ve tarihi yazarak.

Kırk bir gündür okula da devam edemiyordu. Oysa şimdiye kadar bir gün bile okulunu aksatmamıştı.

Beklenmedik bir zamanda ortaya çıkan hastalığı yüzünden daha birinci dönemin başlarında ara vermek zorunda

kalmıştı. Kim bilir, belki de bir daha hiç dönemeyecekti okuluna.

Bunları düşündükçe içini sıkıntılar basıyordu. Göğüs kafesi daralıyor, nefesi kesilecek gibi oluyordu bu düşünceler aklına geldikçe.

Doktorun muayenehanesinde söyledikleri aklına geldikçe tüyleri ürperiyordu. Avuçlarının içi terliyor, sırtından soğuk terler boşalıyordu o günü hatırladıkça.

Daha hayatının baharında, gencecik yaşında lenf kanseri teşhisi konmuştu kendisine.

Bu yaşta lenf kanseri olmak ender vakalardanmış. Birkaç milyonda bir görülürmüş bu kanser türü gençlerde.

Bu da ona rast gelmişti işte. Bu piyango ona vurmuştu milyonlarca gencin içinde. Bunu bir türlü kabullenemiyor, isyan ediyordu.

İki elini yumrukları sıkılı vaziyette havaya kaldırarak, yüksek sesle:

— Neden ben? Neden? Neden? diye söylendi. Benden başka birisi yok muydu? diye isyan etti makûs talihine.

Gerçekten neden oydu? Bu ülkede yirmi milyon genç varken neden ona isabet etmişti bu hastalık? Ondan başka birisi yok muydu bu hastalığın musallat olacağı? Bir yığın yaşlı insan vardı hasta olacak. Onlar neden hasta olmuyordu? Neden hayatının baharında onun gibi bir genç hastalanıyordu?

O, daha lise birinci sınıfta, gencecik bir delikanlıydı. Liseyi bitirecek, sonra üniversiteye gidecekti. En büyük hayali üniversiteye gitmek, okuyup uzay matematikçisi ya da doktor olmaktı. Doktor olup annesine ve kardeşine yardımcı olmaktı onun en büyük hayali.

Yaşıtları sokaklarda oynarken, güle oynaya okullarına

gidip gelirken, o, bu hapishane gibi küçücük odasından bile dışarı çıkamıyordu.

Pencereden, karşı sokakta okula giden çocukları seyrediyordu çoğu sabah. Bu gencecik yaşında, bu amansız hastalıkla baş etmeye çalışıyordu.

Fen Lisesinde okuyordu. Sınıfının en çalışkan öğrencilerinden birisiydi. Fen lisesine yüksek bir puanla girmişti o yıl. Öğretmenlerin önemsediği çalışkan öğrencilerden birisiydi okulunda.

Babasını yıllar önce kaybetmişti. Babası öldüğünde henüz ilkokul birinci sınıftaydı. Hayal meyal hatırlıyordu o günleri.

Annesi ve küçük kız kardeşi ile birlikte yaşıyorlardı bu küçük evde. Şehrin güney varoşlarında, gecekondudan bozma bu barakada oturuyorlardı. Kışın fazla yağmur yağdığında evlerinin önünde büyükçe bir göl oluşuyordu. Çoğu zaman kocaman taşlara basarak girip çıkıyorlardı evlerine. Uzaktan gölün ortasında duran bir tekneye benziyordu evleri.

Okulu, bulunduğu şehre yakın başka bir şehirde, Mersin'deydi. Evleri ise Adana'daydı. Ailesi Adana'da oturuyordu.

Hafta içi okulun pansiyonunda kalıyor, hafta sonları Adana'ya, annesi ve kardeşinin yanına dönüyordu.

Okuldan evlerine dönmesi yaklaşık iki saatlik bir zaman alıyordu. Bu yüzden ancak hafta sonları gelebiliyordu evlerine. Her gün iki saat git, iki saat gel, adamı bitirirdi bu yolculuk. Böyle yorucu bir yolculuğa katlanmayı göze alamamıştı doğrusu.

Çok sevdiği annesinden ve küçük kardeşinden ilk defa ayrı kalıyordu. Bu yüzden ilk günler çok zor gelmişti bu

ayrılık ona. Bir ara okuldan ayrılmayı bile düşünmüştü ama idealleri vazgeçirmişti onu bu kararından. Üstelik önündeki tek seçenek okumaktı, başka seçeneği yoktu onun.

Geleceğini düşünerek katlanıyordu bu dayanılmaz hasrete. Okumaktan, kendi ekmeğini kazanmaktan başka seçeneği yoktu önünde. Ne pahasına olursa olsun okumalıydı.

Çünkü evin tek erkeği, tek direği oydu. Ellerinden tutacak başka kimseleri olmadığından, bu görev ona düşüyordu bu evde.

Küçücük yüreğinde kocaman bir sorumluluk duygusu taşıyordu. Küçük bir çekirdeğin içinde kocaman bir ağacı taşıdığı gibi.

Ailesinin maddi durumunun ne kadar kötü olduğunu biliyordu. Babasının ölümünden sonra annesine bağlanan dul maaşı ile kıt kanaat geçinmeye çalışıyorlardı.

İşte bu nedenle mutlaka okumalıydı. Okumalı ve makûs talihlerini tersine çevirmeliydi. Bundan başka da bir çıkar yol görünmüyordu. Bunun bilincindeydi. Bilinçaltına yerleşen bu düşünce sürekli kamçılıyordu onu okuması için.

Derslerine çalışırken, sınavlara hazırlanırken hep bunları düşünürdü. Arkadaşları teneffüs aralarında bahçede oynarken, o çoğu zaman teneffüse bile çıkmaz, ders çalışırdı bir köşede. Boşa geçirecek zamanı yoktu çünkü.

Çocukluğunu doyasıya yaşayamamıştı. Yine bu düşünceyle katlanıyordu annesinin ve kardeşinin hasretine.

Hafta sonlarını iple çekerdi hep. Cuma günleri dersler biter bitmez, çantasını topladığı gibi istasyonun yolunu tutardı. Kendisini istasyona zor atardı bir an önce evine kavuşmak heyecanıyla. Evine; annesine ve küçük kız kardeşine kavuşmak için.

Bulunduğu şehre her saat başı otobüs de vardı ama o hep

trenle gidip gelmeyi tercih ederdi. Böylesi daha ekonomik oluyordu onun için. Otobüse fazladan vereceği parayla her dönüşünde kardeşine bir şeyler alıyordu.

Kardeşi ne kadar seviniyordu, her dönüşünde aldığı hediyeleri görünce. İçinde gururla karışık bir duygu kabarıyordu, kardeşi getirdiği hediyeleri bağrına bastığı zaman.

Her şeye rağmen günleri yine de güzel geçiyordu. Yine de mutluydu bütün olumsuzluklara rağmen. Hayat böyle de güzeldi. Kendilerinden daha kötü durumda olanları düşündükçe içinden şükrediyordu. Çünkü hayatta kendilerinden daha kötü durumda olanlar da vardı.

Böylece geçinip gidiyorlardı kendi hallerinde. Fakirdiler, ama yine de annesi ve kardeşinin yanında kendince mutluydu o.

Beklenmedik bir anda ortaya çıkan hastalığı hayatlarını altüst etmişti. Her şey allak bullak olmuş, hiç beklenmedik bir zamanda tökezlemişti böyle.

Ailece yıkılmışlardı hastalığını öğrendikleri zaman. Kardeşi henüz küçüktü, bir şeyin farkında değildi ama annesi derinden sarsılmış, kısa sürede çökmüştü. Bir ay içinde sanki on yaş birden ihtiyarlamıştı kadıncağız.

Annesinin göz kapaklarındaki morluklardan nasıl bir çöküş yaşadığını fark ediyordu. Kendisine belli etmeden, gizlice bir köşede sürekli ağladığını sezinliyordu.

Kadıncağızın ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Halka şeklinde morluklar gözünün çevresini kaplamıştı. Kırk günde saçlarına aklar düşmüştü canından çok sevdiği annesinin.

Kendi hastalığından çok annesinin bu hali kahrediyordu onu. Annesinin günden güne çöküşü, mum gibi eriyişi içini

yiyip bitiriyordu. Onun bu acınacak hali kendi hastalığından daha ağır geliyordu ona.

Raporluydu. Evde istirahat ediyordu. Bir yandan iyileşmek için ışın tedavisi görüyor, diğer yandan avuç dolusu hap alıyordu. Birkaç haftada bir kontrol için hastaneye gidip geliyorlardı annesiyle birlikte.

Okulunu ve arkadaşlarını çok özlemişti. Doktoru okula devam etmesine izin vermiyordu. Işın tedavisinden dolayı bağışıklık sistemi çöktüğü için en ufak bir şeyden mikrop kapabilirmiş. Çok dikkat etmesi ve sürekli dinlenmesi gerekiyormuş. İyileşinceye kadar böyle devam etmeliymiş.

Vücudu zaten hassastı. Bu hastalıktan sonra daha da hassaslaşmış ve kırılgan bir hal almıştı. Sağlığı açısından çoğu zaman kimseyle görüşmesine izin verilmiyordu. Hastalığının ilk günlerinde birkaç arkadaşı bir iki defa ziyaretine gelmişti, ama ondan sonra kimsecikler gelmez olmuştu. Ne arayan vardı onu ne soran.

Her gün, her gün aynı şeyleri tekrar etmek kabak tadı vermeye başlamıştı artık. Zaman bir türlü geçmek bilmiyor, günler uzayıp ay, aylar uzayıp yıl oluyordu sanki. İyileşeceği ve okula gideceği günleri sabırsızlıkla bekliyordu hasta yatağında.

Buğulanmış soğuk cama alnını yaslarken okulunun özlemini çok derinden hissediyordu.

* * *

Hastanede yattığı günler aklına geldikçe içi ürperiyordu. Tüyleri diken diken oluyordu o günleri hatırladıkça. Bir tiksinti oluşturuyordu içinde o günlerin hatırası.

Ne zor bir süreçti o hastanede geçirdiği günler! Midesine inmiş zakkum gibiydi sanki, ya da boğazına saplanmış bir kılçık. Ne geri çıkıyor ne de bir milim ileriye gidiyordu. Tiksindirici bir acı ile insanın içini kıvrandırıyordu sadece.

Anlatması zor bir durumdu bu. Sadece yaşanarak anlaşılabilir bir şeydi hastanede bir haftada yaşadıkları.

İçerden, derinlerden gelen sert bir acı ve keskin, iğrenç bir koku gibiydi o günlerin hatırası. Sadece acı bir tiksinti uyandırıyordu içinde. Hiç düşünmek bile istemiyordu o günlerde yaşadıklarını.

Ona bir aydan daha uzun gelen kocaman bir hafta kalmıştı hastanede. Zamanın nasıl durduğunu ve vaktin nasıl uzadığını gözleriyle görmüştü orada. Yaşayarak görmüş ve hissederek yaşamıştı bu hakikati.

Önceleri söyleseler inanmazdı belki buna, daha doğrusu anlayamazdı. Bazı şeyler var ki, yaşanmayınca bilinmezmiş.

Hastaneden çıkalı bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen daha dün oradaymış gibi geliyordu ona.

Hastanenin en dayanılmaz yanı onun için, ne yalnız geçen geceleriydi ne de kimsenin arayıp sormayışı. O, hastanenin o dayanılmaz ilaç ve plastik boya kokan havasından nefret etmişti. İğrenmişti o kokudan. Hastaneden geriye kalan en etkili hatıra, o dayanılmaz kokulardı.

Tüm koridorlara ve duvarlara sinmiş ağır bir ilaç kokusu vardı hastanede. Bir türlü alışamamıştı bu kokuya. Hala nefret ediyordu o kokudan. Burada bile o kokuyu hisseder gibi oluyordu.

Evde bile o koku aklına geldikçe midesi bulanıyor, kusacakmış gibi hissediyordu kendisini. Midesini ağzına getiriyordu o iğrenç koku. Midesiyle birlikte bağırsakları da çıkacakmış gibi yerinden oynuyordu.

Hele yemek saatleri ayrı bir işkenceydi onun için. Orada kaldığı bir hafta boyunca hastanenin ilaç kokulu yemeklerinden bir lokma bile koymamıştı ağzına.

Hastane kokusu her yere, yemeklere kadar sinmişti. Seyyar yemek arabası, yemekler, koridorlar, her yer ilaç kokuyordu. Size mübalağa gibi gelebilir belki ama burada duvarlar bile ilaç kokuyordu.

Hastalar için hazırlanan tuzsuz tabldotlar iştahını kesmiş, yemeklere karşı bir tiksinti oluşmuştu içinde. Bu yüzden, hastaneden çıktıktan sonra bile bir süre yemek yiyemedi. O koku aklına geldikçe, evde bile iştahı kesiliyordu.

Kafasında beyaz külahı, seyyar arabasıyla yemek dağıtan hastabakıcı koridorun başında belirdiğinde gizlenecek yer arıyordu. Tuvalete saklanıyordu, yemek almamak için. Her yemek saati geldiğinde adeta köşe kapmaca oynuyordu yemek dağıtan görevliyle.

Her gün annesinin evden getirdiği börekler ve bisküviler de olmasa acından ölebilirdi orada. Onlar ile idare etmeye çalışmıştı bir hafta boyunca. Hastabakıcının yemesi için odasına koyduğu yemekleri ise kimseye göstermeden çöpe döküyordu.

Bu gün en çok hastanenin o dayanılmaz kokusundan ve yemeklerinden kurtulduğu için seviniyordu.

Burada, kendi evinde hiç olmasa annesi istediği yemekleri pişiriyordu. O ağır ilaç kokusundan uzak, içine sinerek bir şeyler yiyebiliyordu. Bu bile yetiyordu ona.

Bu yüzden bir an önce eve çıkmak istemişti, tedavileri evde devam edecekti. En azından o dayanılmaz ilaç kokuları yoktu burada.

Ellerini kurulayarak mutfaktan gelen annesinin bileklerinden tutarak yalvarırcasına yüzüne baktı:

— Anne ne olur beni bir daha yatırmayın o hastaneye, dedi tiksinmiş bir yüz ifadesiyle. Öleceksem evde öleyim ben. O ağır kokuları bir daha solumak istemiyorum.

Annesi soğuk elleriyle oğlunun ateşini kontrol ettikten sonra:

— O günleri unut artık oğlum, dedi. O günler geride kaldı. Artık evimizde, yanımızdasın. Bundan sonra hep bizimle birlikte evde olacaksın işte. Bizler yanındayız artık.

Bunları söylüyordu ama bir acı onun içini de kavuruyordu. Yüzünde derin kaygı ve endişenin izleri okunuyordu. Alnındaki kırışıklarda gizliydi onun kaygıları.

Gökhan, cılız ve ümitsiz bir ifadeyle:

— Aklımdan bir türlü çıkmıyor o günler, dedi. İçimde hep tekrar orada yatacakmışım gibi bir his var.

Annesi onun endişesini yatıştırmak istedi:

— Boş ver bunları düşünme artık, diye karşılık verdi

ona. Doktorun hastanede kalmana gerek olmadığını söyledi, duymadın mı? Ne çabuk unuttun! Boş ver şimdi aklına getirme bunları.

— Unutmadım ama ne bileyim işte, içimde böyle bir his var. Korkuyorum tekrar orada yatmaktan.

— O havadan çok tiksindiğin için bunlar geliyordur aklına. Artık boş ver, düşünme bunları.

— Ne bileyim ya elimde değil işte. O kokular aklıma geldikçe kusacağım geliyor. İğreniyorum o kokudan.

— O günler geride kaldı oğlum, o günleri unut artık, dedi, annesi Gökhan'ın alnını okşarken.

Bir süre sonra tekrar mutfakta yarım bıraktığı işinin başına döndü Gökhan'ı düşünceleriyle baş başa bırakarak

* * *

Kafası allak bullaktı yine bu gece. Kafasının içi cenk meydanı gibiydi adeta. Zihninde çarpışan birbirine zıt fikirler beynini zonklatıyordu. Zihnini kemiren bu düşünceleri engelleyemiyordu bir türlü. İstemsiz düşüncelerin istilasına uğramıştı aklı.

Bu karmaşık düşüncelerden bir türlü uyuyamamıştı gece boyunca. Zihni düşünceden düşünceye atlayıp duruyordu. O gece yatakta, bir o yana bir bu yana dönüp durdu sabaha kadar.

Sonunda kalkıp yatağın içinde oturdu. Yastığını duvara dayayarak üzerine yaslandı. Derin nefes almaya çalıştı. Ciğerine derin derin nefes çekti odanın küf kokan nemli havasından.

Kafasında müthiş bir ağrı vardı. Bir kazan gibi şişmiş başını kaldırmakta zorlanıyordu. Şüpheler içini kurt gibi kemiriyor, yorgun kafasını daha da yoruyordu.

O melun vehim iki de bir gelip takılıyordu aklına:

"Ya iyileşemezsem, ya ölürsem? diye geçirdi içinden. O zaman ne yaparım ben? Annemle kardeşim ne yaparlar bensiz. Annem nasıl dayanır buna? Ben ölürsem onlara

kim bakar? Benim mutlaka iyileşip, okumam ve onlara bakmam lazım."

Küçük kardeşinin abisiz ve hamisiz büyüyeceğini düşündükçe bunalıyor, avurtlarını şişirerek derin bir of çekiyordu. Göğsü daralıyor, nefes alamıyordu bunlar aklına geldikçe. Gözlerinden sicim gibi yaşlar yuvarlanıyordu küçük yanaklarına.

Gecenin ilerleyen saatlerinde içindeki vehim onu başka mecralara taşıdı. Başka düşünceler kurcalamaya başladı zihnini.

Kendi kendine sormaya başladı:

"Ölüm nasıl bir şeydi acaba? Ölümden sonra yok olup gidecek miydik biz? Ölüm, hayatın ve her şeyin sonu muydu? Yoksa ölümden sonra da hayatımız devam edecek miydi?"

Ölüm aklına geldikçe içi ürperiyordu. Korkuyordu gecenin bu saatinde ölümü düşünmekten.

Bu yüzden başka şeyler düşünerek aklındaki bu endişeleri dağıtmaya çalıştı. Ama kendi iradesi ile kendi istediği şeyleri değil vehmin hatırlattığı şeyleri düşünüyordu. Kendi iradesi elinden alınmıştı sanki. Özgürce düşünemiyordu. Kovaladıkça inatla tekrar üşüşen sinekler gibi aynı şeyler gelip kurcalıyordu zihnini.

Bu sefer de:

"Ölürken canım çok yanar mıydı acaba? Ben ölürsem bir daha annemi ve kardeşimi görebilecek miydim?" diye düşünmeye başladı.

Ölümün soğukluğunu iliklerine kadar hissediyordu gecenin karanlığında. Daha önce bunları hiç düşünmemişti doğrusu. Bu gencecik yaşında ölebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti şimdiye kadar.

Ölümü kendisine hiç bu kadar yakın hissetmemişti, bu geceye kadar. Ölümün soğuk nefesini ensesinde hisseder gibi oluyordu. Sanki soğuk bir el boynunu okşuyor, sonra aynı soğuklukla sırtında dolaşıyordu aynı el.

Azrail'in kanat çırpışlarını gecenin sessizliğinde odanın duvarlarında duyar gibi oluyordu sanki. Gece o kadar sessiz, oda o kadar ıssızdı ki, sivrisineklerin kanat sesleri bile duyuluyordu.

İyiden iyiye korkmaya başladı. Kalktı lambayı açtı. Tekrar yatağın içinde oturarak yorganı göbek hizasına kadar çekti. Oturup beklemeye başladı.

Sanki biraz sonra kapı açılacak da odaya birisi girecekmiş gibi bir his vardı içinde. Daha önce hortlak ve cin hikayelerini çok dinlemişti annesinden.

Odanın ölüm sessizliği elle tutulur bir hal almıştı adeta. Sanki bir melek odanın içinde dolaşıyor, sonra duvara girip kayboluyordu.

Ölümü düşündükçe tüyleri diken diken oluyor, içi ürperiyordu. Sonu belirsiz bir çıkmaz yola giriyordu ölüm aklına geldikçe. Sanki karanlık bir tünelin içinde yuvarlanıp gidiyordu meçhul bir girdaba doğru.

Bütün bedenini ter basmış, soğuk terler fışkırıyordu tepesinden aşağı. Fanilası terden sırılsıklam olmuştu su dolu bir havuza düşmüş gibi.

İçi kararıyordu böyle kötü şeyler düşündüğünde. Bu düşünceler zihnini bastığı zaman kaçıp kurtulmak istiyor bu ortamdan. Ama bir türlü çıkamıyordu bu düşüncelerin girdabından. Sıyrılamıyordu bir türlü, vehmin bu kötü ve acımasız kıskacından. Bala düşmüş bir sinek gibi yapışıp kalıyordu bu içini karartan düşüncelere.

Bir hamle daha yaptı yakasına yapışan bu düşüncelerden

kurtulmak için. Ani bir kararla bu kötü düşüncelerden sıyrılmak istedi.

Bu vehim anaforundan çıkmaya çalışırken babası geldi aklına birdenbire.

"Babam şimdi ne yapıyordur acaba?" diye geçirdi içinden. "Eğer ölürsem babamla görüşebilecek miyim? Babam beni görünce tanıyabilecek mi acaba? Kim bilir beni görünce ne kadar sevinecektir?"

Belki de hiç tanıyamayacaktı babası onu. Çünkü babası öleli onca zaman geçmişti. O ise büyümüş, bir delikanlı olmuştu bugün artık. Çok değişmişti çünkü, her şey gibi o da çok değişmişti geçen uzun süre içerisinde.

Babasının yüzünü hatırlamaya, hayalinin tozlu rafları arasından babasına ait birkaç hatıra bulmaya çalıştı. Hafızasının arşivlerinde gezinmeye başladı.

Siyah, kalın bıyıklar ve esmer, ciddi bir surat. Babasından hafızasında hatıra olarak kalan tek şey bunlardı.

Yerinden kalkarak, son günlerde başucundan eksik etmediği, babasının çerçeveli siyah beyaz vesikalık resmini aldı eline. Bir süre titreyen parmaklarıyla tuttuğu resme baktı dalgın ve umutsuz gözlerle.

"Ah şimdi babam hayatta olsaydı!" diye geçirdi içinden.

Resimdeki babasıyla hafızasındaki babasını örtüştürmeye çalıştı. Hiç benzemiyorlardı birbirlerine. Sanki elindeki resim başka birisine aitti.

Babasının yüz şeklini tam olarak hatırlayamıyordu. Çevresinden kimseye de benzetemiyordu onu. Doğrusu kimseye de benzemiyordu. Nevi şahsına münhasır, bambaşka, farklı bir adamdı o.

Annesinin anlattıklarına göre, babası oldukça yakışıklıymış. Uzun boylu, kara yağız, babayiğit bir adammış.

Kendisini de çok sever, omuzlarında taşırmış hep onu küçüklüğünde.

Kendilerini geçindirmek için inşaatlarda çalışırmış hep. Para kazanmak için başka şehirlere gidermiş her yıl yaz gelince. Yılın çok az bir vaktinde görüşebilirmiş onlarla. Bilhassa kış aylarında iş olmadığı zamanlar eve dönebilirmiş ancak.

Çocuklarıyla pek fazla birlikte kalma fırsatı olmazmış bu nedenle. Onlarla yeterince ilgilenememiş gurbette ekmek parası kazanma derdinden.

Bu yüzden babasını çok fazla göremediği için simasını iyi hatırlayamıyordu. Yine de hayal meyal hatırlamaya çalıştı onu.

Fakirliğin gözü kör olsun. Maddi durumları iyi olsaydı, babası inşaatlarda sürünür müydü hiç. Her baba gibi o da çocuklarının yanında oturur, onlarla daha çok ilgilenebilirdi elbet.

Yine annesinin ifadesine göre çocuklarına oldukça düşkünmüş babası. Fakat çocuklarına doyamadan kader erken ayırmıştı onları.

Babasına ait en net hatırladığı hatıra, bir sonbahar akşamı babasının cenazesinin köye getirilişiydi.

O zamanlar köyde oturuyorlardı. Kavak ağaçlarının yaprakları sararmış, havada uçuşuyordu. Yaprakların sararıp dökülme mevsimiydi o günler. Soğuk rüzgârlar esmeye, yapraklar dökülmeye başlamıştı.

Evet, çok iyi hatırlıyor; mevsim sonbahardı. Soğuk bir sonbahar akşamı babasının cenazesini getirmişlerdi köye.

Çalıştığı inşaatta iskele yıkılmış, babası yıkılan iskeleden aşağı düşerek ölmüştü.

İşte o soğuk sonbahar akşamı ve gecesini çok net hatırlı-

yordu. Hafızasından bir türlü silinmiyordu o akşam. Adeta demir harflerle beynine kazınmıştı o gece yaşadıkları. Ömrünün en uzun, en zor gecesiydi o gece.

Sabaha kadar annesi ile birlikte babasının cenazesi başında beklemiş ve birlikte ağlamışlardı. Birlikte gözyaşı dökmüşlerdi babasının ardından.

O zamanlar henüz küçük bir çocuktu. Neyin ne olduğunu pek kavrayamıyordu. Ölüm nedir, ayrılık nedir; böyle şeylerin mahiyetini tam bilmiyordu o zamanlar. Annesi ağlıyor, o da ona bakarak ağlıyordu yanında.

Fakat o geceyi hiç unutamıyor, o karanlık sayfayı, bir türlü hafızasından silip atamıyordu. Unutmak mümkün müydü böyle bir geceyi?

Bu yüzden her sonbahar gelip, yapraklar sararmaya başlayınca yüreği derinden ürperirdi. Bir korku sarardı içini, ağaçlardan sararmış yapraklar dökülmeye başladığı zaman. İçinden bir şeylerin kopup gideceğini zanneder, bir yerlerden bir kara haber geleceği hissine kapılırdı sararmış yaprakları her gördüğünde.

Bu nedenle hiç sevmezdi sonbaharı. Sonbahar onun için mevsimlerin en hüzünlüsüydü. Güz mevsimi en sıkıcısıydı mevsimlerin. Onun küçük dünyasında ayrılık mevsimiydi sonbahar. Sevdiklerini hiç acımadan alıp götüren bir hazan mevsimiydi sonbahar. Sararmış yaprakları savuran soğuk rüzgârlar gibi.

Bu yüzden sonbaharın gelmesini hiç arzu etmezdi. Bir yılın üç mevsimden ibaret olmasını arzulardı hep. İlkbahar, yaz ve kıştan ibaret olsun isterdi mevsimler.

Bu yaşa kadar, babasının yokluğunu içinde hissetmişti hep. Bir yanının boş, bir tarafının eksik olduğunu hisseder

ve bunun ezikliğini duyardı hep içinde. Sanki bedeninin yarısı boştu. Bir omuzu düşük yürürdü yolda hep bu nedenle.

Sokakta oynarken bile, kendisini koruyacak bir hamisi olmadığını bildiğinden hep dikkatli olmaya çalışırdı. Arkadaşlarıyla anlaşmazlığa düştüğünde bir tatsızlık olmasın diye hep alttan alırdı. Hep o fedakârlık yapardı arkadaşları ile anlaşmazlığa düştüğü zamanlarda. Ne büyük bir eksiklikmiş meğer babasız büyümek!

Bu gece babasının yokluğunu bir kez daha hissetmişti ruhunun derinliklerinde. İçi bir kez daha aynı burukluğu yaşamıştı bu gece. Bütün burukluğu ile beraber içindeki boşluğun kahrıyla kıvranıp durdu sabaha kadar.

Onun içinde babasının bırakmış olduğu boşluğu hiçbir şey dolduramamıştı o güne kadar. Babasının yokluğundan kendini daha güçsüz ve daha değersiz hissederdi hep.

Aynı şiddetli arzu bir kez daha döküldü dilinden:

"Ah şimdi babam hayatta olsaydı!"

Gerçekten babası hayatta olsaydı şimdi ne kadar güzel olurdu onun için. Geceleri arada bir kalkarak onu yoklardı. Üstünden düşen yorganını örter, ateşini kontrol ederdi belki. Belki şu anda birlikte oturuyor, sohbet ediyor olacaklardı bu odada. Bunları düşünmek bile ne kadar güzel geliyordu ona!

Kim bilir şimdi hayatta olsaydı, onun iyileşmesi için nasıl çırpınıyor olurdu. Nerelere başvururdu kim bilir? Nasıl doktor doktor koştururdu. Hastaneden hastaneye yetiştirirdi onu iyileşmesi için. Belki de Ankara'ya, İstanbul'a bile götürürdü onu.

Annesi de çırpınıyordu ama elinden fazla bir şey gelmiyordu onun. Çabucak yorulup kalıyordu kadıncağız. Bir de

bilmiyordu hastanelerin yolunu yordamını. Bir polikliniği bulmak için en az dört kişiye soruyordu.

Ah babası hayatta olsaydı şimdi! Bunu ne kadar çok isterdi! Dünyalar onun olur, dünyanın en mutlu insanı o olurdu bu durumda.

Yoktu işte! Yok. Yok. Yok! Annesi ve kardeşiyle birlikte onları yapayalnız bırakıp gitmişti bu dünyadan. Vakitsiz bir zamanda kayıp gitmişti aralarından, gökteki yıldızların kaydığı gibi. Yapayalnız bırakmıştı onları bir başına.

Zihni onu sabaha kadar düşünceden düşünceye taşıdı durdu. Düşünceden düşünceye geçtikçe yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönüp durdu sabaha kadar.

Camilerden ezan sesleri yükseliyordu. Sabah ezanları okunuyordu minarelerden. Tan yeri ağarmaya başlamıştı.

Yakındaki caminin müezzini yanık ve dokunaklı bir sesle ezan okuyordu. Sanki içinden geçenleri biliyormuş gibi, dokunaklı okuyordu müezzin. Yanık sesi bam teline dokunuyordu onun. Veya ona öyle geliyordu, hüzünlü olmasından dolayı. Hani derler ya, hüzünlü ve matemli bir insan, herkesi kendisi gibi ağlıyor sanırmış. Onun da içinde böyle bir his vardı bu gece.

Huşu içinde dinledi sabah ezanını. Göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu. İradesi gibi göz kapakları da dinlemiyordu onu.

Çok geçmeden yatağın içinde oturur vaziyette, sırtı duvara dayalı uyudu kaldı öylece. Kendini bıraktı uykunun sıcak kucağına. Her şeyin üzerine sünger çekip unutturan uykunun.

* * *

Aklı fikri hep oğlundaydı. Bir yandan mutfağın tezgâhında birikmiş tabakları yıkıyor, diğer yandan da yan odayı dinliyordu. Kulakları yan odadaydı. Oradan gelebilecek sesi duyabilmek için, arada bir kulak kabartıyordu o yana doğru.

Kendi mutfakta aklı başka yerdeydi. Tezgâhın üzeri dağ gibi bulaşık tabak yığılıydı. Kendini işine verip tam odaklanamıyordu bir türlü. Bazı tabakları tam yıkamadan yarı kirli vaziyette atıyordu durulama sepetine.

Gökhan hala uyuyordu odasında. Henüz uyanmamıştı. İlaçlarını aldıktan sonra bir saat geçmeden uyuyakalmıştı odasında.

İlaçlar ağır geliyordu ona. Çocuk kaldıramıyordu bu kadar ağır ilaçları. Bir yandan ışın tedavisi görüyor, bir yandan da avuç dolusu hap alıyordu her gün. İnsan nasıl dayanırdı bu kadar ilaca? Taş değil ki bu dayansın.

Oğlan tığ gibi incelmişti birkaç ay içinde. Zaten bünyesi zayıftı. Çelimsiz bir vücudu vardı. Bir de bu hastalık ve tedaviler başlayınca daha da zayıf düşmüştü bünyesi.

Çocuğunun gözleri önünde eriyip gitmesi, onun da

yüreğini eritiyordu her geçen gün. Çaresizliği karşısında kahroluyordu kendi kendine.

O da, onunla birlikte eriyip gidiyordu her geçen gün. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Bir şey yapamıyordu onun hastalığı karşısında. Adeta eli kolu bağlı duruyordu.

Dua ediyordu sadece. Dua geliyordu elinden ancak. Bir duası vardı. Onun tahassüngahı duasıydı. Her gece Rabbine yalvarıyordu çocuğunun iyileşmesi için.

Bu zayıf bünye ile bu tedaviyi kaldırıp kaldıramayacağı konusunda doğrusu ciddi kuşkuları vardı içinde. Endişe ediyordu oğlunun iyileşebileceğinden. Çünkü ağır bir tedavi uygulanıyordu Gökhan'a. Onun yaşındaki bir gencin kaldırabileceği türden bir tedavi değildi bu.

— Ya Rabbi ne olacak bu çocuğun hali? diye söylendi dokunaklı, sitemkâr bir ifadeyle.

Kaderine isyan etmiyordu ama onların başına gelenler dayanılacak gibi değildi. Yine de baş kaldırmıyordu kadere karşı. Çünkü razıydı, teslim olmuştu kadere. Kadere imanı tamdı, her şeyin Allah'tan geldiğine inanıyordu. Hayır ve şerrin Allah tarafından yaratıldığına iman ediyordu.

Bu hastalık da ondandı muhakkak. Bu hastalık ile kendilerini imtihan ettiğini biliyordu. Fakat bu ne ağır, ne çetin bir imtihandı böyle!

Bazen öyle ümitsizliğe düşüyordu ki, ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu o zaman. Bazen kadere isyan edesi geliyordu içinden. Sonunda tevekkül galip geliyordu. Boynunu büküp kabulleniyordu durumu.

"Hastalığı veren Allah, şifasını da verir inşallah" diyebiliyordu sadece. Ve sürekli dua ediyordu.

Duruladığı tabakları rafa dizerken:

"Bu çocuk ne zaman iyileşecek?" diye kara kara düşünmeye başladı yine.

Her gün aynı şeyleri düşünmek onun için alışkanlık olmuştu artık. Mutfak tezgâhının başına geçer geçmez bu düşünceler de aklında sıraya giriyordu. Teker teker hafızasının tezgâhından geçiyordu bu düşünceler.

"Gerçekten iyileşebilecek miydi Gökhan? Bu amansız hastalığın pençesinden kurtulabilecek miydi gerçekten?"

Doktorlar gerçeği kendisinden gizliyorlar mıydı acaba? Moralleri bozulmasın diye mi her defasında:

"İyileşecek, tedaviye olumlu cevap veriyor" diyorlardı kendisine?

Doktorlar kendisini oyalıyorlar mıydı yoksa? Kendisini dramatik bir sonuca yavaş yavaş hazırlamaya mı çalışıyorlardı?

Zihni yine o karanlık, çıkmaz sokaklara girdi. Aklı fikri hep dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu:

"Ya iyileşemezse? Ya bir şey olursa çocuğuma?"

Bu korkunç ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Aklının ucundan bile geçirmek istemiyordu.

Aklını hep başka yöne, başka düşüncelere kaydırıyordu bu fikir aklına geldikçe. Aklından savuşturmak istiyordu bir an önce bu kötü düşünceleri.

Bunları düşündükçe içi kararıyor, yüreği daralıyordu. Sıkıntılar basıyordu yüreğini. Nefesi kesiliyor, görünmez bir el boğazını sıkıyordu sanki.

Sıkıntılar basınca mutfaktan dışarıya zor atıyordu kendini. Balkona çıkıyordu hep, nefes almak için.

Onun tek tesellisi, tek ümidi oğluydu. Kocası öldükten sonra bütün ümitlerini ona bağlamıştı. Ona sarılmıştı var gücüyle. O da şimdi kayıp gidiyordu elinden.

Devletin bağladığı dul maaşı ile kıt kanaat geçinip gidiyorlardı. Belki Gökhan okur da, hem kendi geleceğini kurtarır hem de kendilerine biraz yardımı olur ümidiyle yaşamıştı bugüne kadar. Bu ümitle katlanmıştı hayatın tüm sıkıntılarına.

Cefakâr, fedakâr, tam bir Anadolu kadınıydı o. Kocasının ölümünden sonra bağrına taş basmış, katlanmıştı bütün sıkıntılara. Bütün hayatını çocuklarını büyütüp yetiştirmeye adamıştı. Onlar için göğüs germişti bunca zorluklara.

Beklenmedik bir zamanda çıkan bu hastalık her şeylerini alt üst etmişti. Hayatları allak bullak olmuştu. Hevesleri kursağında kalmıştı bu yüzden.

Şimdi ne yapacaktı tek başına? Nasıl çıkacaktı bu zorlukların içinden bir başına?

Bir ara gözünün ucuyla mutfağın bir köşesinde masada ders çalışan Dilara'ya baktı. Kitaplarını kapatmış, başını minik ellerinin arasına almış, derin düşüncelere dalmış gitmişti. Öylece düşünüyordu oturduğu yerde. Dalgın ve düşünceli bir duruşu vardı.

O da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Çünkü bu evde son günlerde herkesin tek gündem maddesi vardı: Gökhan'ın hastalığı. Herkes bunu düşünüyordu bu evde.

Yüreği burkuldu kızını o halde görünce. Zavallıcık bu ortamda nasıl ders çalışsın ki? Kafasına nasıl girsin okuduğu kitaplar? Küçücük aklıyla ne büyük şeyler düşünüyordu şimdi kim bilir?

Allah'tan Serdar Öğretmen imdatlarına yetişmişti de biraz yüklerini hafifletmişti. Her konuda yardımcı oluyordu kendilerine. Gökhan'ın bütün hastane işleriyle

ilgileniyordu. Hatta bir defasında para bile teklif etmişti de kabul etmemişti.

Yine bir hastane dönüşü:

— Mihriban Hanım lütfen çekinmeyin, neye ihtiyacınız olursa söyleyin bana. Gökhan bizim için önemli. Sevdiğimiz, çalışkan bir öğrencimiz. Bir an önce iyileşmesi ve okuluna devam etmesi lazım. Biz sonuna kadar yanındayız, demişti.

Serdar Öğretmen'in kendileriyle bu denli ilgilenmesi cesaretlerini artırıyordu.

"Gerçekten ne kadar iyi bir insan Serdar Öğretmen," diye geçirdi içinden. Kim kime bu kadar yardım ederdi? Kim kimin elinden böyle tutardı bu zamanda?

Evden birisi, bir yakınları gibiydi adeta. Her işlerine koşturuyordu. Hızır gibi yetişiyordu her defasında.

"Yeryüzünde demek hala böyle iyi insanlar varmış. İnsanlık hala ölmemiş meğer" diye geçirdi içinden.

Bu sefer de Serdar Öğretmen'in bu yardımseverliği takıldı aklına. Sahi Serdar Öğretmen niye bu kadar ilgileniyordu kendileriyle? Neden yardımcı oluyordu onlara? Kendilerinden bir beklentisi, bir menfaati mi vardı acaba?

— Ne menfaati olabilir ki? diye söylendi kendi kendine.

Belki de acıyordu kendilerine. Maddi durumlarının kötü olduğunu bildiğinden, acıdığından yapıyordu belki bunları. Kimseleri olmadığından yardımlarına bu nedenle koşuyordu her zaman kim bilir.

Bundan başka bir neden olamazdı herhalde. Hem ne olabilirdi ki? Ne beklentisi olabilirdi ki kendilerinden?

Serdar Öğretmen'e içinden dualar ediyordu, ama yine de çekiniyordu eve geliş gidişlerinden.

Gerçi, Serdar Öğretmen'in ablası yaşındaydı. Ablası

sayılırdı onun. Kendisinden yaşça bir hayli küçüktü Serdar Öğretmen.

Ama yine de biri bir laf söyleyecek, dedikodu edecek diye korkuyordu doğrusu. Ödü kopuyordu bir dedikodu çıkaracaklar diye.

Mihriban Hanım korkmakta haksız değildi. Yaşadıkları mahalle biraz hassastı bu konularda. Doğrusu biraz dedikoducuydu çevresindeki komşuları.

Ne de olsa dul bir kadındı. İnsanların ağzı torba değil ki çekip bağlayasın. Ağzı olan konuşuyordu bu zamanda. Konuşanların çoğu da boş konuşuyordu. Bilmeden, anlamadan konuşuyordu çoğu insan.

Bu devirde insanlar böyleydi işte! Kendilerinin kimseye en ufak bir yardımı dokunmaz, ama başkasına da bir kulp takıverirlerdi hemen. Kimse bir yaraya merhem olmazdı.

Lafa gelince mangalda kül bırakmayanlar, icraata gelince kılını kıpırdatmıyordu. Hiç sesleri çıkmıyordu böyle durumlarda. Ama dedikodunun alasını yapıyorlardı yeri gelince.

Boş konuşmakla olmuyordu bu işler maalesef. Lafla peynir gemisi yürümüyordu bu zamanda ne yazık ki!

"Biz eskiden böyle miydik? Toplum ne kadar bozulmuş!" diye geçirdi içinden.

İşte bu yüzden, Serdar Öğretmen'in yardımlarına bir yandan seviniyor, bir yandan da çekiniyordu evlerine gidiş gelişlerinden.

Doğrusu duyarlı, hassas bir kadındı Mihriban Hanım. Fakirdi ama gururluydu. Kolay kolay kimsenin minnetini almazdı.

İnce düşünceliydi. İnce eleyip sık dokuyordu her şeyi. Bir ceylan kadar ürkek, bir kumru gibi hassas bir kadındı.

Dedikodu edilecek şeylere dikkat eder, namusuna toz kondurmak istemezdi doğrusu. Ne de olsa iffetli bir kadındı o. Mahalledeki komşuları da aslında öyle biliyordu onu.

* * *

Güneş hiç batmasın, akşam hiç olmasın istiyordu. Günlerin hep gündüz olmasını arzuluyordu.

Sevmiyordu akşamları ve akşamdan sonra gelen geceyi. Çünkü korkuyordu geceden. Geceleri hüzün çöküyordu içine, korku siniyordu üzerine. Her yere karanlığın çöktüğü gibi.

İçindeki hüzünler kabarıyordu akşam olunca. Korkuları artıyordu gece vakti. Kaygıları hortluyordu ortalığa karanlık çökünce.

Eskiler "akşamları dertler azarmış" diye boşa söylememişler. Şimdi bu sözü yaşayarak anlıyordu. İmbikten geçer gibi zihnin süzgecinden geçiriyordu bu sözün içinde sakladığı manaları.

Gerçekten ne kadar doğru söylenmiş bir sözdü bu! İnsan bazı şeyleri yaşamayınca pek bir şey anlamıyordu böyle sözlerden. Demek ki bazı hakikatler yaşandığı zaman daha kalıcı, daha tesirli oluyordu. Bazı şeyler ancak yaşanarak anlaşılırmış meğer. Yoksa nazari kalıyor böyle sözler.

Geceleri sıkıntıları bir kat daha artıyordu. Gecenin verdiği hüzünden midir nedir, ruhu daha bir karamsar oluyordu ortalığı karanlık basınca.

Pencerenin perdesini hafif aralayarak, Güneş'in batışını izledi küçük odasından. Yattığı odadan Güneş'in batışını izleyebiliyordu.

Evlerinin batı cephesi boşluktu. Her taraf evlerle dolu olduğu halde, orası boş kalmıştı ne hikmetse? Nasıl olduysa bir burası boş kalmıştı evlerinin çevresinde.

Sahibi ölmüş olmalıydı mutlaka. Yoksa çoktan bir ev de buraya konduruverirlerdi.

İnsanların para kazanma hırsları yüzünden her taraf beton yığını haline gelmişti şehirde. Yüksek yüksek binalar sanki birbirinin üstüne bindirilmiş gibi gözüküyordu. Küçücük bir arsanın üzerine bile on katlı kocaman bir bina yapıyorlardı.

Halbuki ev dediğin bahçeli olmalı, etrafı açık olmalıydı. Rüzgarın nefesi duyulmalıydı balkonlardan. Oysa şehir nefes alamıyordu bu yüksek binalar yüzünden. Neyse ki evlerinin bir bu tarafı açık kalmıştı nefes alacak.

Güneş ufukta kocaman kızıl bir tepsi gibi yavaş yavaş batıyordu. Ufuk da, Güneş gibi kıpkızıldı bu akşam.

Güneşi hiç bu kadar büyük görmemişti şimdiye kadar. Belki de hiç bu kadar dikkat etmemişti ona bugüne değin.

Onun, akşamın olmasını istemediğini biliyormuşçasına adeta batmakta nazlanıyor, bir türlü ufku terk etmiyordu.

İçinden geçenleri okuyordu sanki güneş. Onun halinden anlıyor, sıkıntılarını biliyor gibiydi. Ufukta birazcık daha kalmak, bir nebze de olsa onun içini aydınlatmak, ona ümit vermek ister gibi bir hal vardı bugün güneşte.

Bir süre ufuk çizgisinde arzı endam ettikten sonra, yavaş yavaş kayboldu dağların arkasında. Ve güneş battı.

Evet, vakti gelince o da batacaktı. Batmak zorundaydı

çünkü. Çünkü güneş her gün batmak üzere doğuyordu. Yoksa, batmazsa ertesi sabah nasıl doğacaktı?

Her doğan, bir gün batacaktı elbet. Bu, Yüce Yaratıcının koyduğu değişmez bir kanundu.

Vaktinde doğup vaktinde batmak da güneşin vazifesiydi. Her varlık gibi o da vazifesini yapıyordu kusursuz bir şekilde.

Kimse kimsenin hatırı için görevini aksatamazdı ki. Hem aksatmamalıydı da. O istemiyor diye güneş batmayacak değildi ya.

Bugün güneş de bir hüzünlüydü sanki. Ya da ona öyle geliyordu. İçinde herkesin, her şeyin kendisi gibi hüzünlü olduğu hissi vardı bu akşam. Kendisi ağlayan bir kimse herkesi ağlıyor zannedermiş ya, o da güneşi kendisi gibi hüzünlü zannediyordu bugün.

Bugün de güneş daha bir hüzünlü kayboldu dağların ardından. O ise, yine her zamanki gibi dertleriyle baş başa kaldı bu akşam o küçük odasında.

Güneşin batışını seyrettikten sonra her zamanki gibi geçti yatağının üzerine bağdaş kurup oturdu.

Annesi mutfakta bulaşık yıkıyor, bir yandan da kardeşi Dilara'nın meraklı sorularına cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

Evde annesi ve küçük kız kardeşi Dilara olsa da kendini hep yalnız hissediyordu bu evde. İçinde bir yalnızlık, bir boşluk vardı hasta olalıdan beri.

Arkadaşlarına içinden çok kırgındı doğrusu. Kendisini böyle bir zamanda yapayalnız bırakmışlardı. İlk hasta olduğunda bir iki defa gelip sormuşlardı halini hatırını. Ama daha sonra unutuvermişlerdi onu.

Kaç ay oldu ne gelen vardı ne giden arkadaşlarından.

Haydi dersleri vardı gelemiyorlardı, bir telefon açıp soramazlar mıydı yani? İnsan bu kadar da vefasız olur muydu?

Yine de onları affetmek geliyordu içinden. Ne de olsa bu okuldaki arkadaşlıkları oldukça yeniydi. Sınıfta arkadaşlarını tam olarak tanımadan, dostluklarını perçinleştirmeden bu hastalık girmişti aralarına.

Ama olsun, yine de arayıp sorabilirlerdi kendisini. Onlardan bunu beklemek onun hakkıydı doğrusu.

Arkadaşlığın ne kadar gerekli ve önemli bir ihtiyaç olduğunu bu hastalığında daha iyi anlamıştı. Demek ki arkadaşlık da hayatın bir parçasıymış. Olmazsa olmaz imiş hayatta arkadaşlık.

Şimdi okulundan bir kaç arkadaşı olsaydı yanında, güzel güzel sohbet etselerdi. Şu kasavetli havayı biraz dağıtsalardı. Okulu, sınavları hakkında sorsa, okulundan bir haber alsaydı fena mı olurdu?

"Belki de hastalığımın kendilerine bulaşacağından çekindikleri için gelmiyorlardır" diye geçirdi içinden.

Bunda korkacak ne vardı ki? Onun hastalığı bulaşıcı bir hastalık değildi ki! Ama nereden bilecekler ki bunun böyle olmadığını. Hastalık deyince insanın içi ürperiyor işte.

Hele onun hastalığı gibi olunca, herkes veremliden kaçar gibi kaçıyordu. Hastalığın ismini duyunca insan önce bir ürperiyor, elektrik çarpmış gibi oluyordu ne olduğunu öğrendiği zaman.

Babası hayatta olsaydı şimdi başucunda oturur, ona iyi bir arkadaş olurdu belki. Annesi de kendisine arkadaş olmaya çalışıyordu ama babasının yerini tutmuyordu bir türlü onun arkadaşlığı.

Annesi ancak evin işleriyle baş edebiliyordu. Geç vakit ev işlerini bitirdikten sonra gelip beş on kelam edebiliyor-

du ancak kendisiyle. Sonunda uyuyup kalıyordu koltuğun üzerinde. Onun sabrı buraya kadardı. Bu kadar dayanabiliyordu o.

Belli ki çok yoruluyordu kadıncağız. Bu nedenle içinden annesine acıyordu hep.

Hep kendisi yüzünden bu sıkıntılara katlandığını düşünüyordu. Bir ev hanımı olan annesinin elinden bu kadarı geliyordu ancak. Başka ne yapabilirdi ki?

İnsan zor anlarında daha çok babasını yanında görmek istermiş meğer. Baba demek, yaslanacak dayanak, sırtını dayayacak duvar demektir. Ya da gölgesinde oturulacak bir ağaç. Asırlık bir çınar ağacı gibidir baba.

O böyle düşünceden düşünceye taşınırken, mutfakta işlerini bitiren Mihriban Hanım ellerini kurulayarak geldi, oturdu yanına.

Hiçbir şey söylemeden ellerini alnına koyarak Gökhan'ın ateşini kontrol etti önce. Buz gibi soğuk elleriyle ölçtü ateşini.

Buz gibi elleri sıcak alnına değince önce bir irkildi. Elektrik çarpmış gibi oldu sanki.

Sonra ağlamaklı bir ses tonuyla annesinin yüzüne bakarak:

— Canım çok sıkılıyor anne, dedi. Arkadaşlarım niye hiç gelmiyorlar? diye sordu ardından.

Oğlunun bu sorusu karşısında afallayan Mihriban Hanım gülümsemeye çalıştı:

— Gelirler yavrum, dedi. Belki sınavları vardır, sınavları bitince gelirler.

Gökhan üsteledi:

— Ama uzun zamandır gelmiyorlar.

— Ders çalışıyorlardır. Sınavları vardır belki. Sınava hazırlanıyorlardır. Sınavları bitince gelirler.

Mihriban Hanım bir anlık duraksamadan sonra:

— Hem biz varız ya yanında, dedi. Ben varım, Dilara var. Bizim yanımızda niye sıkılıyor canın? Biz senin en yakın arkadaşların değil miyiz?

Konuşurken dudakları titriyordu:

— Tamam, öylesiniz de!

— Bizim arkadaşlığımızı beğenmiyor musun yoksa? Bizim arkadaşlığımız yetmiyor mu?

— Ne alaka ya! dedi mızırdanarak. İnsan arkadaşlarını da görmek istiyor böyle zamanlarda yanında.

Bir süre ikisi de sustular. Kısa bir sessizlik oldu odada.

Sonunda ağlamaklı bir ses tonuyla devam etti Gökhan:

— Arkadaşlarımı, okulumu çok özledim anne! diye söylendi.

Dokunsanız ağlayacaktı. Yutkunmalarından içinin çok dolu olduğu anlaşılıyordu.

Onun duygulandığını fark eden Mihriban Hanım:

— Tamam yavrum, gelirler bir gün, diyebildi başını diğer yana çevirerek. Elbet gelirler bir gün üzülme.

Gökhan sustu. Fazla üstelemedi. Başını önüne eğerek yere baktı. Gözlerini yerdeki eski halının üzerinde bir noktaya odakladı.

Yeniden kısa bir sessizlik oldu içerde. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. İçeriye giren Dilara'nın mızırdanmaları bozdu bu sessizliği.

Gökhan, tekrar annesinin yüzüne bakarak, onun da her zaman kendi kendine sorduğu o soruyu sordu:

— Gerçekten ben iyileşecek miyim anne? deyiverdi.

Mihriban Hanım kısa bir şaşkınlık yaşadı bu soru karşısında.

— Elbette oğlum, elbette iyileşeceksin, dedi titreyen cılız bir ses tonuyla.

Gökhan habire sormaya devam ediyordu:

— Peki ne zaman iyileşeceğim?

— En kısa zamanda oğlum. Tedavin devam ediyor biliyorsun. Doktorun tedaviye olumlu cevap verdiğini söylüyor. İnşallah en kısa zamanda iyileşeceksin. Sen bol bol dinlenmene bak.

— İnşallah, diye karşılık verdi Gökhan, umutsuz bir ses tonuyla.

Bir müddet sonra başını kaldırarak tekrar sordu Gökhan:

— Peki bu dönem okula devam edebilecek miyim?

— Bilmem ki, diye cevap verdi annesi. Buna doktorun karar verecek. Eğer kendini çabuk toparlarsan dönem sonu okula başlayabilirsin belki. Bu senin elinde olan bir şey, biliyorsun. Bolca dinlenerek kendini çabuk toparlamaya bakacaksın.

Gökhan, annesinin hiç beklemediği bir şey söyledi:

— Ya iyileşemezsem, ya ölürsem? Ölümden çok korkuyorum anne ya! dedi ağlamaklı bir ses tonuyla.

Bu beklenmedik soru karşında elektrik çarpmış gibi irkildi Mihriban Hanım. Böyle bir soru beklemiyordu doğrusu Gökhan'dan, hazır değildi.

Kendini çabucak toparlamaya çalıştı. Temkinli bir ifadeyle çıkışır gibi:

— Allah göstermesin oğlum! Bunu nerden çıkarıyorsun? Ağzından yel alsın! diyebildi sesi titreyerek. Hasta oldun diye ölmen mi lazım hemen? Her hasta olan ölüyor

mu? Sen de iyileşeceksin bir gün elbet. Bunları çıkar aklından! Böyle kötü şeyler düşünme.

Annesinin tedirgin olduğunu anlayan Gökhan:

— Bilmem, öylesine söyledim işte, diye konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Pişman oldu bunu söylediğine, annesi tedirgin olmuştu.

Biliyordu onun nasıl evhamlı bir kadın olduğunu. Çünkü o da gereksiz şeyleri büyütürdü hep kafasında. Kendi iç aleminde pireyi deve yapmak onun da bildik huylarındandı. Durduk yere evhamlandırmamalıydı onu.

Gökhan'ın bu sorusu odada ölüm soğukluğunda, buz gibi soğuk bir hava estirdi.

Herkesin bilinçaltında yerleşip de, kimsenin söylemeye cesaret edemediği bu söz, onun azından çıkıvermişti bir anda. O söyleyivermişti bu evde herkesin yüreğini hoplatan bu soruyu.

Bu da ihtimaller arasındaydı tabii ki. Hem de oldukça yüksek bir ihtimaldi. Hiçbir şeyin garantisi olmadığı gibi, onun iyileşeceğinin de garantisi yoktu elbet. Kimse onun iyileşeceği garantisini veremiyordu. Doktorlar bile veremiyordu bu garantiyi.

Sadece:

— Allah'tan ümit kesilmez, tedaviye devam edeceğiz, bünyesi tedaviye olumlu cevap veriyor, diyebiliyorlardı. O kadar.

Herkes aczini itiraf ediyordu bu amansız hastalık karşısında. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu böyle bir hastalığa karşı.

Gecenin geç vaktinde, anne oğul konuşa konuşa; birisi koltuğun üzerinde, diğeri de uzanmış olduğu karyolasında

uyuyakaldılar. İkisi birlikte uykunun kucağına bıraktılar kendilerini gecenin sessizliğinde.

Pek çok şey gibi çaresizliğin üzerini de uyku örtüyordu böyle zamanlarda. İnsan dertlerini ancak uyuduğunda unutabiliyordu. Uyku kapatıyordu dertlerin üzerini. Gecenin her şeyin üstünü kapattığı gibi, uyku da dertlerin üzerini örtüyordu böyle.

* * *

Adana-Mersin banliyö trenine son anda yetişti. Kompartımana adımını attığında tren çoktan harekete geçmişti bile. İstasyon hareket memurları uzun uzun kalkış düdükleri çalıyordu o kompartımana girdiği anda.

Okuldan çıkar çıkmaz eve uğramadan doğruca istasyona koşmuştu. Saat başı tren vardı Adana'ya. Bu treni kaçırırsa bir saat beklemek zorunda kalacaktı istasyonda.

Bir saatlik zamanı iyi değerlendirmek istiyordu. Gece geri dönmesi gerekiyordu çünkü. Bu nedenle nefes nefese koşmuştu istasyona saat beşte kalkan trene yetişebilmek için.

Pencere kenarında boş bir yere geçti oturdu. Etrafı rahat seyredebilmek için hep böyle yapardı. Etrafı seyrederek seyahat etmeyi sevdiğinden hep pencere kenarını tercih ederdi yolculuklarında.

Kompartıman hınca hınç doluydu. İnsanların çoğu ayakta yolculuk yapıyordu. Hafta sonu olduğu için herkes treni doldurmuştu.

Böyle hınca hınç dolu kompartımanda boş bir yer bulduğuna seviniyordu içinden. Çünkü yorucu bir günden

sonra bir saatlik yolu ayakta geçirmek kolay olmayacaktı onun için.

Tren Mersin istasyonundan ayrılır ayrılmaz hızla yol almaya başladı. Uçsuz bucaksız geniş bir ovanın içinde adeta uçarcasına süzülüyordu. Yüksek yüksek beton yığınları geride kalmıştı.

Adana-Mersin demiryolunun iki yanında Çukurova alabildiğine uzanıp gidiyordu. Adeta yeşil sarı karışımı bir deniz gibiydi ova.

Ova dümdüz olduğundan tren hiç sağa sola kavisler çizmeden, sarsmadan ilerliyordu yolunda. Cetvelle çizilmiş gibi dümdüzdü demiryolu. Ufkun bittiği yerde, gözün en son görebildiği noktada ince bir iğne ucu gibi incelip kayboluyordu raylar.

Çukurova dünyanın en önemli ovalarından biri, ülkenin ise en büyük ovasıydı. Gerçekten o kadar büyüktü ki ova, ufukta sonu gözükmüyordu bile. Ufuk çizgisinde kaybolup gidiyordu adeta. Göğün mavisiyle ovanın yeşili birbirine girip kaynaşıyordu ufkun bittiği yerde. Bir tek sarı çizgiler bozuyordu bu insicamı.

Ovada hâkim renk yeşildi. Yeşilin her tonunu görmek mümkündü bu ovada. Bir de yer yer hasat sonrası tarlada kalan mısır sapları, sarı bir çizgi katıyordu bu hâkim renge. Tıpkı sarı çizgili yeşil pijama gibi gözüküyordu ova.

Demiryolunun iki yanı sıra sıra narenciye bahçeleriyle doluydu. Tren o kadar hızlı gidiyordu ki, dallarından sarkan portakallar trenin penceresinden turuncu çizgiler halinde gözüküyor, sonra kayboluyordu.

Bazen portakal bahçeleri resmigeçit yapıyordu pencerede, bazen de pamuk tarlaları. Pamuk hasadı henüz başlamıştı Çukurova'da.

Dünyanın en verimli topraklarına sahipti Çukurova, verimliydi, cömertti. Senede iki ürün alınabiliyordu bu verimli topraklardan.

Bu yüzden pek çok eski medeniyetlere ev sahipliği yapmıştı geçmişte bu yöre. Romalılar, Bizanslılar, Selçuklular önemli medeniyetler kurmuşlardı bu bölgede. Şimdi de ülkenin çok önemli üç şehri bu ova üzerinde yer alıyordu.

Dünyanın en güzel portakalları bu ovada yetişirdi. Yine dünyanın narenciye üreten sayılı ülkelerinden birisiydik bu ova sayesinde.

Ülkenin en kaliteli pamukları yine bu ovada üretilir. Çukurova denilince pamuk gelir akla. Pamukla anılır bu topraklar. Pamukla özdeşleşmiş yıllar yılı bu ova.

Çukurova'dan bahsedilince karpuzu anmamak mümkün mü? Yılın ilk karpuzu Çukurova'da yetiştirilir malum. Daha ülkede yaz sıcakları bastırmadan, karpuzlar doldurur tezgâhları. Dünyanın en tatlı karpuzları bu ovada yetişir.

Geçmişte bir gün Meşhur Seyyah Evliya Çelebi'nin yolu Adana'ya düşmüş. Yörede patlıcan yemeğinin çoklukla yendiğini hayretle görmüş.

Malum Adana'da yaşayanlar bilir, bu şehirde patlıcan yemeğinin kırk türlüsü yapılır. Patlıcan musakka, imambayıldı, baba hannuç, karnıyarık, patlıcan közleme, saymakla bitmez. Tatlısını bile yaparlar bu yörede patlıcanın.

Bu kadar sıcakta, bu kadar çok çeşitli patlıcan yemeği yiyen insanların nasıl yaşadığına, neden ölmediklerine bir mana verememiş.

Sonra çarşıda gezerken tezgâhlarda satılan karpuzu görmüş:

"Hah," demiş, "şimdi anladım bu insanların neden ölmediklerinin sırrını."

Malum patlıcan vücut salgılarını, ifrazatı durdururmuş. Karpuz da tam tersi, vücut salgılarını teşvik eder, ifrazatı çözermiş. Sizin anlayacağınız patlıcanın panzehiri karpuzdur. Derdi veren Allah dermanını da yanı başında halk edermiş.

Başını cama yaslamış, trenden hızla uzaklaşan sıra sıra portakal ağaçlarını seyrederken derin düşüncelere dalıp gitti.

Aklı fikri Gökhan'daydı. Geçen hafta sonundan beri yanına uğramamıştı. Onun moral ve desteğe ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bu nedenle bir an önce yanına ulaşmak istiyordu onun. Trenin duraklarda fazla oyalanmadan bir an önce Adana'ya varmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Acaba ne yapıyordur şimdi?" diye geçirdi içinden.

Her hafta sonu ciddi bir mazereti olmazsa mutlaka yanına uğruyordu Gökhan'ın. Bazen ışın tedavisi olduğu zaman, hafta içi de okuldan izin alarak onu hastaneye götürmek için yine Adana-Mersin arasında mekik dokuyordu.

Tedavi günleri onu hastaneye rahat götürüp getirmek için, kendi arabasıyla gidiyordu bazen.

Bir ara aklına başka şeyler geldi, başka şeyler düşünmeye başladı o an. Bir şey aklını kurcalıyordu sürekli.

"Benim sürekli ziyaretlerim onları rahatsız ediyor mudur acaba?" diye geçirdi aklından.

Dışarıdan birinin bu kadar sık ziyaretleri komşuları tarafından nasıl algılanıyordu? Hakkında dedikodu ederler miydi bu sık ziyaretlerinden dolayı?

Mihriban Hanım yaşça kendisinden büyüktü gerçi.

Ablası sayılırdı onun. Ona da çoğu zaman abla diye hitap ediyordu zaten.

Ama komşular nasıl karşılardı bu ziyaretleri acaba? Yabancı birisinin bir eve bu kadar sık gidiş gelişleri, bu havalide iyi karşılanmazdı belki. Hele evinde erkeği olmayan dul bir kadının evine fazla gidip gelmek, doğal olarak yanlış anlaşılmaya açık bir davranıştı bu ülkenin her yerinde.

Pekiyi ya kendisi? Kendisi nasıl karşılıyordu bu yardımlarını acaba? Yanlış anlaşılıyor muydu acaba Mihriban Hanım tarafından?

Kadının kendi derdinden bunları düşünecek hali mi vardı ki? Nerden aklına gelsin bunlar. Kadıncağız kendi canının derdinde, bir de bunları mı düşünecek?

"Kim nasıl anlarsa anlasın!" dedi içinden.

Ama bunların da çok özel bir durumu vardı yani. Maddi manevi desteğine o kadar muhtaçtılar ki, her şeyi göze almak zorunda kalıyordu bu yüzden. Yanlış anlaşılmak pahasına da olsa yapıyordu bunları.

Aşağıda sakal yukarda bıyık misali, iki arada bir derede kalıyordu bazen. Bu dedikodu yapılması ihtimalini mi göze almalıydı, yoksa ne olursa olsun elinden geldiği kadar yardımcı mı olmalıydı onlara?

Büyük bir mütefekkirin, "Muhakkak maslahat, mevhum mazarrata feda edilmez" sözleri aklına geldi bunları düşünürken. Yani bir tarafta mutlaka yapılmasında fayda görülen bir iş varsa, olabileceği muhtemel olan cüzi zarara rağmen o iş yapılmalıdır. Bir zarar olabilir ihtimaliyle önemli bir iş terk edilmemelidir. O da böyle yapıyordu zaten.

Zihninde birbirine zıt fikirlerin medceziri yol boyunca devam etti durdu. Gözü yol boyunca uzanıp giden portakal

bahçelerini seyrederken, aklı fikirden fikre, düşünceden düşünceye dalıp çıkıyordu.

Bir ara yanında oturan yaşlı amcanın göz ucuyla kendini izlediğini fark etti.

Bitişik koltukta yetmiş yaşlarında, kıyafetlerinden fakir olduğu anlaşılan yaşlı bir adam oturuyordu. Alnındaki derin kırışıklar, adamın yaşamı hakkında ipuçları veriyordu insana.

O da konuşmadan, elleri önünde bağlı öylece duruyor, arada bir pencereden dışarı bakıyordu.

Yolun yarısını kat etmelerine rağmen yanındaki bu adamı hiç fark etmemişti. Dönüp bir merhaba bile dememişti ona. O kadar dalmıştı ki yanında oturan bu adamı neden sonra fark edebilmişti.

Aslında hiç böyle yapmazdı o. Mutlaka yolculuklarında yanında oturanlarla konuşur, sohbet ederdi.

O gün nasıl olduysa, dalgınlığına gelmişti galiba. Sanki adam sonradan gelip oturmuştu yanına. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, adamcağızın ne zaman oturduğunu hatırlamıyordu bile.

Bu davranışından dolayı içinden kendi kendini ayıpladı. Çünkü hiç böyle yapmazdı o. Adamcağız da kendine değer vermediğini, adam yerine koymadığını zannedecekti şimdi.

Göz göze geldiler bir ara ihtiyar yolcuyla. İhtiyar mahcup bir hareketle bakışlarını başka yöne kaydırmak istedi.

Serdar Öğretmen:

— Merhaba, dedi alçak bir ses tonuyla.

İhtiyarın yüzü hafif kızardı:

— Merhaba, diye başını salladı utangaç bir ifadeyle.

Sonra susarak başını önüne eğdi ihtiyar. Bir müddet ikisi de konuşmadı. Öylece gittiler bir süre.

Tekrar Serdar Öğretmen bozdu sessizliği:

— İsmin neydi hacı amca? diye sordu.

— Hasip, ismim Hasip, dedi kısık bir sesle ihtiyar.

— Benim de Serdar.

— Memnun oldum.

— Yolculuk Adana'ya mı?

— Evet.

Bıkkın bir hali vardı adamın. İsteksizce cevap veriyordu Serdar Öğretmen'in sorularına.

Cılız sesi gırtlağından güçlükle çıkıyordu sanki. Yüzünde umutsuz bulutların gölgesi dolaşıyor gibiydi. Kömür gibi siyah gözleri umutsuz ve kayıtsızca bakıyordu etrafına.

Bakımsız ve fakir olduğu ses tonundan bile belli oluyordu. İnsanların haleti ruhiyelerini sesleri ele verirmiş. Onun cılız sesi de aslında her şeyi söylüyordu.

Serdar Öğretmen:

— Adana'da mı oturuyorsun? diye sordu tekrar.

— Evet, dedi yine aynı ses tonuyla ihtiyar.

Hep kısa cevaplar veriyordu, Serdar Öğretmen'in sorularına. Zoraki konuşuyordu sanki.

— Mersin'den dönüyorsun herhalde? dedi yine Serdar Öğretmen.

— Evet, dedi ihtiyar kısaca.

— Bir akraban mı var? Ziyaretten mi dönüyorsun?

— Evet, ziyaretten dönüyorum.

Adam derin bir nefes aldı. Sorulardan biraz sıkılmış gibiydi.

Serdar Öğretmen'in yüzüne bakarak bu sefer o sormaya başladı:

— Ya sen? Sen Adana'ya niye gidiyorsun?

— Bir ziyarete.

— Ya öyle mi? Akraban mı?

— Öyle sayılır. Bir öğrencim.

İhtiyarın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi:

— Bir öğrencin mi?

— Evet, bir öğrencimi ziyarete gidiyorum.

İhtiyarın şaşkınlığı daha da artmıştı.

— Bir öğrencini niye ziyaret ediyorsun ki? diye sordu, şaşkın gözlerle Serdar Öğretmen'in yüzüne bakarak.

— Rahatsız. Onun için ziyaretine gidiyorum.

— Ya! Önemli bir rahatsızlığı yok inşallah.

Serdar Öğretmen derin bir nefes aldıktan sonra:

— Biraz önemli, dedi ihtiyarın yüzüne bakarak.

İhtiyar başını iki yana salladı:

— Allah şifalar versin, dedi yine kısık bir sesle.

Bir süre ikisi de sustular. Rayların sesi dolduruyordu kompartımanı. Tren gürültülü bir şekilde yol alıyordu.

Bu sefer Serdar Öğretmen sordu, ihtiyarın yüzüne gülümseyerek:

— Hayırdır hacı amca? Senin Mersin'de kimin var?

— Bir oğlum var Mersin'de. Torunlarımı gördüm, oradan dönüyorum.

— Ya çok güzel! Kaç tane torun var?

İhtiyar sağ elinin üç parmağını havaya kaldırarak cevapladı:

— Üç tane.

— Maşallah, Allah bağışlasın.

— Amin.

Serdar Öğretmen, ihtiyara soru sormaya ara vererek bir

süre pencereden dışarıyı seyre koyuldu. Bir müddet ikisi de konuşmadan yola devam ettiler.

Sonra tekrar ihtiyarın yüzüne döndü, gülümseyerek:

— Torunlar tatlı oluyormuş, doğru mu? diye sordu.

İhtiyarın umutsuz yüzünde bir tebessüm belirdi. Yüz ifadesi ve mimikleri değişti birden.

Gülümsemeye çalıştı:

— Evet, dedi, torunlar tatlı oluyor.

— Çocuklar tatlı değil mi? diye espri yaptı Serdar Öğretmen.

İhtiyarın yüzünde bir hüzün bulutu belirdi tekrar. Yüzünde mutsuzluğun gölgesi dolaştı yeniden. Yüzündeki tebessüm uzun sürmedi.

Biraz ciddileşerek:

— Onlar da tatlı oluyor da, dedi, sonra…

Yutkundu, sözünün gerisini getirmedi.

— Sonra? Sonra ne oluyor? diye üsteledi Serdar Öğretmen.

— Sonra ne olacak, büyüyünce acılaşıyorlar. Acı patlıcan gibi oluyorlar.

Bu çok felsefi bir cevap olmuştu. Adam ince bir nükteyle acı bir espri yapmıştı. İhtiyar, kıyafetinden beklenmeyen, filozof gibi laf etmişti.

Bu sözün içinde çok manalar gizliydi aslında. Şimdi bir dokunsan neler anlatırdı neler! "Bir dokun bin ah işit" diye boşa dememişler.

Adamın dolu olduğu, ne denli dertli olduğu bu sitemkar, nükteli sözlerinden anlaşılıyordu.

Serdar Öğretmen soru sormaktan vazgeçti. Adamın yarasına dokunmak istemiyordu.

Tekrar kısa bir sessizlik oldu. Adam hüzünlü gözlerle yere, ayaklarının ucuna bakıyordu.

Bilmeden bam teline dokunmuş, derdini deşmişti adamın. Bu konuları açmamaya özen gösterdi.

Bu sefer ihtiyar kendiliğinden konuşmaya başladı:

— Bunca yoldan geliyorsun, çocuğunu, torunlarını özlüyorsun. Akşam olmadan geri dönüyorsun da, adam, "Yorgunsundur gitme, bu akşam bizde kal demiyor." Çok ağırıma gidiyor bu davranışı.

Serdar Öğretmen anlamamış gibi yaparak:

— Kim bu adam? diye soruverdi.

İhtiyar adam kaşlarını çattı:

— Kim olacak, oğlum! dedi. Kendi öz oğlum. Kendi öz evladım yapıyor bunları bana.

Adam derin bir iç çekti ve devam etti:

— Oysa ben ne emekler verdim ona. Ne zahmetler çekerek yetiştirdim onu. Elimde avucumda ne varsa sattım, okuttum onu. Tarlamı, evimi sattım ona harcadım. Onu adam ettim, bir işe yerleştirdim. Ben kendim sokaklarda sürünüyorum şimdi. Adamın haberi mi var? Yüzüme bile dönüp bakmıyor benim.

Bir iki yutkunduktan sonra:

— Okumuş ama adam olmamış, diye ilave etti.

İhtiyar Hasip amca, tren Adana istasyonunda duruncaya kadar anlattı hayat hikâyesini.

Başında konuşmaya üşenen adamın sonunda dili çözülmüştü. Hiç durmadan konuştu. Dur durak bilmeden anlattı başından geçenleri.

Sergüzeşti hayatını anlatmıştı Serdar Öğretmen'e yol boyunca. Kompartımanda yakınlarında oturan yolcular da sessizce dinlediler konuşulanları.

Serdar Öğretmen başı önünde, sessizce dinledi onun anlattıklarını. Arada bir sorular soruyordu Hasip amcaya.

İstasyonda vedalaşıp ayrıldıklarında, kafası allak bullaktı. Sanki dramatik bir film izlemiş de sinemadan çıkıyormuş gibi hissetti kendisini.

"Adamın yaşadıklarını kâğıda döksen bir roman çıkar ortaya. Çilelerle geçmiş hayatı tam bir roman gibi" diye geçirdi içinden, istasyondan şehre doğru yürürken.

İhtiyar Hasip amca, ona Victor Hugo'nun Sefiller romanındaki Jean Valjan'ı hatırlatmıştı.

Adamın hayatı Jean Valjan'ın hayatıyla neredeyse tıpatıp örtüşüyordu. Sadece yaşadıkları yerler ve zamanlar farklıydı birbirinden. Bir de kahramanların isimleri.

Adamın alnındaki derin yara izi bile Jean Valjan'ı hatırlatmıştı ona.

* * *

Üzerinde kırmızı eşofmanları vardı. Dalgın dalgın öylece oturuyordu yatağın üstünde. Sabahtan beri yatağın içinde dönüp durmuştu çaresizce. Yatmaktan sıkılmıştı artık, yatak batıyordu vücuduna.

Kendini kafeste kapalı bir kuş gibi hissediyordu bu odada. Bir an önce bu kafesten kurtulmak, çıkıp dışarılarda koşmak geliyordu içinden. Yollarda, tarlalarda hep koşmak istiyordu.

O kadar sıkılmıştı ki dört duvar arasına hapsolmaktan. Duvarlar üzerine geliyordu artık, bu odada sürekli yatmaktan.

Saate baktı, akşam altıyı gösteriyordu. Saatler uzamış, gün olmuştu sanki. Günler bir türlü geçmek bilmiyordu. Zaman yavaşlamış, vaktin geçmesi ağırlaşmıştı hasta olup yataklara düşeliden beri. Yavaş ilerleyen bir zaman tünelinde sürüklenip gidiyordu sanki.

Yatağından hafif doğrularak, uzun uzun çalan kapının zil sesini dinledi. Birisi gelmişti galiba. Bu eve birinin gelmesi nadirattandı.

"Kim geldi acaba?" diye geçirdi içinden.

Hayli heyecanlanmıştı. Heyecandan yerinde duramıyordu. Yatağın üzerinde bir oturup bir kalkıyordu.

Annesi yine mutfakta bulaşık yıkıyordu anlaşılan. Ellerini kurulayıp kapıyı açması biraz vakit aldı.

Annesinin sesinden gelenin Serdar Öğretmen olduğunu anlamakta gecikmedi.

Heyecanı bir kat daha arttı. Hızlı hızlı solumaya başladı. Kalbi duracak gibi atmaya başladı.

Onun ziyareti rutin hale gelmişti artık. Haftada bir kez mutlaka uğruyordu yanına.

Ne vefalı bir insandı bu Serdar hoca. Bu amansız hastalığa yakalandı yakalanalı bir hafta sonu olsun yalnız bırakmamıştı onu. Hafta sonları atlayıp geliyordu ziyaretine bıkmadan usanmadan.

Mersin'de oturmasına rağmen, hiç üşenmeden her hafta sonu geliyordu Adana'ya. Her hafta bir saatlik yolu onun için kat ediyordu.

Onun kadar vefalı bir başkası çıkmamıştı okulundan. Bir o sürekli ziyaret ediyordu kendisini. Diğerleri arayıp sormuyordu bile. Ne diğer öğretmenleri ne de arkadaşları. Onun kadar vefalısı çıkmamıştı içlerinden.

İnsan hiç bıkmaz mı, yorulmaz mı? Kimse kimsenin hatırı için katlanmaz bu kadar zahmetlere. Bu kadar yolu her hafta sonu kimse kimsenin hatırı için göze almazdı.

Serdar Öğretmen Fen Lisesi'nde onun matematik öğretmeniydi. Bu zor günlerinde onun en önemli dayanaklarından birisi olmuştu.

Terliklerini giyerek öğretmenini kapıda karşıladı. Zaten yataktan kalkmak için bahane arıyordu.

Serdar Öğretmen her zamanki gibi güler yüzle selamladı onları. Onun bu tebessümlü hali etrafına hep pozitif enerji

yayıyordu. Öğretmeninin yüzüne baktıkça içi ısınıyor, bir cesaret geliyordu içinden. Kendine güveni artıyordu onun yanında olduğu zamanlarda.

— Ne haber Gökhan? Seni bugün daha iyi gördüm, dedi güler yüzlü bir ifadeyle.

Sımsıcak, kuşatıcı bir ses tonuyla adeta içini ısıttı onun. Sesi bile enerji yüklüydü. Etrafa pozitif enerji yayıyordu konuştukça. Elektrikli dokunuşlarını hissediyordu sanki.

Gökhan iki elini ovuşturarak:

— Teşekkür ederim hocam, iyiyim, diye karşılık verdi öğretmenine.

Serdar Öğretmen elindeki poşeti bir kenara bırakarak, Gökhan'ın karyolasının yanındaki tekli koltuğa oturdu.

Her gelişinde elinde bir şeyler getiriyordu mutlaka. Eli boş gelmiyordu bu eve hiç.

Gökhan da artık eskisi gibi öğretmeninin her gelişinde bir şeyler getirmesinden rahatsız olmuyordu. Önceleri biraz rahatsız olmuştu ama artık sıkılmıyordu bundan, alışmıştı. Öğretmenini artık ailenin bir ferdi gibi görüyordu.

Bu sefer de muz vardı getirdiği poşette. Bazen elma, bazen portakal, mutlaka bir şeyler getiriyordu her gelişinde.

"Ne kadar iyi bir insan" diye geçirdi içinden.

Gökhan her zamanki gibi yatağının içinde hafif uzanarak, sırtını ranzanın baş kısmına dayamış, Serdar Öğretmen'in bir şeyler anlatmasını bekliyordu.

Onun sözleri çölün ortasında kurumak üzere olan bir çiçeğe verilen can suyu gibi geliyordu ona. Uzun süre susuz kalmış bir bitkinin yağmurdan güç aldığı gibi can buluyordu onun sözlerinden. Sanki yeniden yeşeriyor, can geliyordu cansız bedenine. Yağmuru görünce yeniden dirilen toprak gibi, çiçek gibi o da canlanıyordu hep onun

sözlerinden. Ümitleri yeniden yeşeriyordu onun anlattıklarını her dinlediğinde.

Bu nedenle onun evlerine sık gelmesini arzuluyordu içinden. Annesi onun bedenini ayakta tutmaya çalışıyordu, o ise ruhunu. Ruhu, Serdar Öğretmen'in anlattıklarını dinledikçe kendi ayakları üzerinde durabiliyordu. Yoksa adeta yaşayan ölü gibi hissediyordu kendini.

Kısa bir hoş beşten sonra söze girdi Serdar Öğretmen.

Ağzından çıkacak sözleri can kulağı ile dinleyen Gökhan'ın mavi gözlerinin içine bakarak:

— Moral çok önemli Gökhan, dedi. Moralini hiç bozmayacaksın, tamam mı? Moral, dünyanın en etkili ilacından daha etkilidir. Moralini bozan insan en önemli dayanağını kaybetmiş demektir. Bir de hastalıktan korkmayacaksın arkadaş! Cesur olacaksın! Hastalığın üzerine gideceksin korkmadan. Bir cengâver gibi yürüyeceksin üzerine. Öyle bir yürüyeceksin ki en amansız hastalıklar bile köşe bucak kaçacak senden. Hastalık senden korksun. Sen hastalıktan değil.

Gökhan'ın adeta yalvaran, ümitsiz bakışları karşısında devam etti:

— Hem sen genç adamsın, çabucak iyileşeceksin, dedi. Senin sağlam, çelik gibi sportif bir bünyen var. Bu hastalığa çok rahat karşı koyabilirsin. İnan bana. Ama önce kendine güvenmelisin. En kısa sürede iyileşip okuluna döneceksin. Bir süre dinlenmen gerekiyor o kadar. Bu arada tedavilerin de devam eder, çabucak iyileşirsin.

Gökhan bitkin bir ses tonuyla:

— İnşallah hocam, dedi yavaşça.

Sesi derinlerden, adeta zorlayarak çıkıyordu. Konuşurken zorlanıyordu sanki. Nefesinde bile fer kalmamıştı.

Gökhan'ın annesi Mihriban Hanım, karyolanın ayakucunda, ellerini birbirine kenetlemiş vaziyette, boynu bükük, ayakta, öylece çaresiz dinliyordu onları. Tıpkı bir misafir gibi öylece ayakta duruyordu.

Onun ayakta durduğunu fark eden Serdar Öğretmen, karyolanın sağ yanındaki koltuğu göstererek:

— Sen niye ayakta duruyorsun Mihriban Hanım, şöyle otursana, dedi.

Mihriban Hanım, mahcup bir şekilde koltuğa oturdu sessizce.

Serdar Öğretmen bir şey hatırlamış gibi yaparak elini çantasına attı. Sürekli yanında taşıdığı siyah çantasını açarak içinden bir şey çıkardı. Bir tespih; doksan dokuz taneli, parlak siyah bir tespihti elinde tuttuğu.

Bu tespihi püsküllü imamesinden tutarak Gökhan'a uzattı:

— Bak Gökhan sana ne getirdim! dedi. Oltu taşından yapılmış, kıymetli bir tespih bu. Erzurum'da çalışan bir arkadaşım hediye etmişti bana. Sana getirdim. Ben de sana hediye ediyorum bunu.

Gökhan titreyen elini uzatıp tespihi alırken, Serdar Öğretmen:

— Bak bu çok değerli bir tespih ha, dedi. Her yerde bulunmaz bunun gibisi. Sana bir şartla veriyorum.

Gökhan meraklı gözlerle:

"Neymiş o şart?" der gibi başını iki yana salladı.

Konuşmadan, adeta gözleriyle sordu bu soruyu. Bazen insan lisanı haliyle de konuşurmuş.

Serdar Öğretmen devam etti:

— Bak sana ilginç bir şey öğreteceğim Gökhan. Bu tespih doksan dokuz taneli. Sabah, öğlen ve akşam üç defa

doksan dokuz kez bu tespihi çekeceksin. Ama yavaş yavaş, tane tane çekeceksin. Ve her defasında kendin duyacağın hafif bir sesle sabah ve öğlen "Ben hasta değilim", "Ben hasta değilim", "Ben hasta değilim…" diyeceksin. Akşam yatmadan önce yine doksan dokuz kez bu defa "Yaşamak istiyorum", "Yaşamak istiyorum", "Yaşamak istiyorum…" diyeceksin. Ve bu şekilde tespih çekmeye birkaç ay devam edeceksin.

Gökhan, Serdar Öğretmen'in bu ilginç teklifi karşısında hayretinden önce biraz şaşırdı. Bir müddet bir şey anlamamış gibi ağzı açık, Serdar Öğretmen'in yüzüne baktı öylece.

İlk defa böyle ilginç bir yöntemle karşılaşıyordu doğrusu. Hiç böyle tespih çekildiğini görmemişti şimdiye kadar.

Sonra konuyu kavramış olmanın zekâvetiyle Serdar Öğretmen'in yüzüne gülümseyerek:

— Tamam, anladım, dedi. Günde üç vakit doksan dokuz defa bu söylediğiniz cümleleri tekrar edeceğim.

Serdar Öğretmen, hala şaşkın bakışlarla yüzüne bakan Gökhan'a:

— Çok ilginç değil mi? diye sordu.

Gökhan, aynı şaşkın ifadeyle:

— Evet, çok ilginç, dedi. İlk defa duyuyorum böyle bir tespih çekme yöntemini.

— Bu yöntemi ben geliştirdim, diye karşılık verdi gülümseyerek.

Mihriban Hanım'ın bundan bir şey anlamadığı şaşkın bakışlarından belli oluyordu. Soru soran bir yüz ifadesiyle önce Gökhan'ın, sonra da Serdar Öğretmen'in yüzüne baktı.

Serdar Öğretmen, Gökhan'ın zekâ fışkıran mavi gözlerinin içine bakarak:

— Ağır ağır, düşünerek söyleyeceksin bu cümleyi, dedi. Bu tespihi çekerken aklının bir ucuyla da manasını düşüneceksin. Bu cümlenin içindeki manaya önce kendini inandıracaksın. Her şey önce insan beyninde bitiyor. Bir şeye önce kendini inandıracaksın. O zaman içinde var olan pozitif enerji harekete geçecek. İnsan vücudunu düzenleyen, hayatın akışını sağlayan bu enerjidir. Vücuttaki tüm olumsuzlukları tamir eden, onaran bu enerjidir. Önemli olan bu enerjiyi harekete geçirebilmektir.

Derin bir nefes aldıktan sonra kaldığı yerden devam etti:

— Tedavi için hem ilaçlarını al hem de bu tespihe devam et. Birkaç ay içinde tesirini görmeye başlayacaksın. Bu tespih, kullandığın ilaçların tesirini artıracaktır. Bak göreceksin.

Çantasından bir tane de küçük kitap çıkardı. Gri kapaklı küçük bir cep kitabıydı bu. Cep boy deniliyordu buna. Herhalde cepte taşınması kolay olsun diye bu boyda basılıyordu.

Sayfalarını karıştırarak bir yer buldu. Önce bir göz attı o sayfaya.

Sonra Gökhan'a göstererek:

— Bak bu kitap hastalar için yazılmış güzel bir kitap. Ben sana bazı yerlerini okuyacağım. Boş kaldıkça, canın sıkıldıkça diğer yerlerini sen okuyabilirsin, dedi ve başladı okumaya.

"Ey lüzumsuz merak eden hasta! Sen hastalığın ağırlığından merak ediyorsun. O merakın senin hastalığını ağırlaştırır. Hastalığın hafifleşmesini istersen merak etmemeye çalış. Yani hastalığın faydalarını, sevabını ve çabuk geçeceğini düşün. Merak etmeyi bırak, hastalığın kökünü kes.

Evet, merak hastalığı ikileştirir; maddi hastalığın altında merak ile manevi bir hastalığı kalbine verir. Maddi hastalık ona dayanır, devam eder.

Eğer teslimiyetle, hastalığın hikmetini düşünmekle o merak gitse, o maddi hastalığın mühim bir kökü kesilir. Hastalık hafifleşir, kısmen gider.

Hususan evhamla bir dirhem maddi hastalık, bazen merak vasıtasıyla on dirhem kadar büyür. Merak kesilmesiyle, o hastalığın onda dokuzu gider.

Evet, nasıl ki şükür nimeti ziyadeleştirir, öyle de hastalıktan şikâyet hastalığı, musibeti artırır.

Hem merakın kendisi de bir hastalıktır. Önce bu hastalıktan kurtulmak gerektir. Onun ilacı, hastalığın hikmetini bilmektir…"

Yarım saat kadar okudu elindeki kitabı. Sonra kapatıp Gökhan'a uzattı.

— Canın sıkıldıkça diğer yerlerini sen okursun, dedi.

Gökhan'ın kitap okumayı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Daha önce de okulda birkaç kitap hediye etmişti ona. Victor Hugo'nun Sefiller romanı ile Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu'nu vermişti en son.

Onun kitapları nasıl iştiyakla okuduğunu, kitabın özetini bir çırpıda kendisine nasıl anlattığını hala hatırlıyordu.

Bu yüzden boş zamanlarında canı sıkılmasın, okuyarak vakit geçirsin diye yine güzel bir kitap getirmişti ona.

Kitabın iyi bir arkadaş olduğunu o da biliyordu elbet. İnsanı yalnız zamanlarında yalnız bırakmayan sadık bir dost olduğunun o da farkındaydı.

Ona bu küçük kitabı verirken George Sand'in, "Kitap yalnız kalmış adamın dostudur" sözlerini düşündü.

Joseph Joubert'in, "Kitaptan daha iyi bir arkadaş yoktur.

Zaman zaman insana dert ortaklığı eder, insanın gönlünü açar, yüreğine su serper. Gönlünün her muradına onunla erişirsin. Böylesine güzel bir dost görülmemiştir; ne incitir; ne de incinir" hikmetli sözlerini hatırladı.

Kitap deyince büyük mütefekkir Cemil Meriç'in, "Bir insana bir kitap verdiğin zaman, ona yalnız basılmış bir kâğıt parçası vermiş olmazsın, ona tamamıyla yeni bir hayat vermiş olursun. Sevgi, dostluk, mizah ve geceleyin denizde dolaşan gemiler, eğer o kitap gerçekten benim anladığım anlamda bir kitapsa, onun içinde bütün gökler ve yeryüzü hepsi vardır" sözlerini hatırlamamak mümkün mü?

Çaylarını yudumlarken hep kitap üzerine konuştular. Kitap okumayla ilgili güzel şeyler ve ibretli hikâyeler anlatarak moral verdi onlara.

İkisi de tescilli birer kitap kurduydu. Bir başladılar mı okumaya, saatlerce bırakamazlardı kitabı ellerinden.

Sohbet kitap üzerine olunca zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorsun bile. Ama Serdar Öğretmen'in gitme saati gelmişti. Geç kalmadan dönmeliydi artık.

Müsaade isteyip ayrıldığı zaman vakit hayli ilerlemişti.

— Gece trenine yetişmem lazım benim, diyerek, yanından hiç eksik etmediği siyah el çantasını alarak yanlarından ayrıldı.

Ve tekrar düştü Mersin yollarına.

* * *

Yıllar sonra yine bu şehirde kesişmişti yolları. İkisi de üniversiteyi farklı şehirlerde, farklı bölümlerde bitirdikten sonra tayinleri bu şehre çıkmıştı.

Çok eski arkadaştılar Sinan Bey'le. Arkadaşlıkları ta ortaokul yıllarına uzanıyordu. Aynı ortaokulu bitirdikten sonra, liseyi de yine birlikte aynı okulda okumuşlardı. Hatta üç yıl boyunca aynı sırayı paylaşmışlardı.

Liseyi bitirdikten sonra yolları ayrılmış ve irtibatları kesilmişti. Yıllar sonra kader, bu şehirde tekrar bir araya getirmişti onları.

Bu mütevazı evde Sinan Bey'le birlikte kalıyorlardı. Sinan Bey bir özel okulda fizik öğretmeniydi. İki ay önce nişanlanmıştı. Bir ev tutup evleninceye kadar birlikte kalacaklardı bu evde.

Bu iki odalı, küçük evde şimdilik birlikte devam ediyorlardı yollarına. Bir apartmanın çatı katıydı kaldıkları daire. İki oda bir salondan ibaret bir evdi burası. Tipik bir bekâr eviydi.

Akşam çaylarını yudumlarken Sinan Bey:

— Eee! Senin şu öğrencinden ne haber? diye sordu. Nasıl oldu hastalığı? Biraz iyileşme var mı bari?

Aklı fikri orda kalmıştı. Kendi bu odada kafası başka yerdeydi. Oldukça dalgındı o akşam.

Elindeki bardağı önündeki sehpanın üzerine koyduktan sonra:

— Gökhan mı? Gökhan iyi, fena değil, diye karşılık verdi Serdar Öğretmen.

Sinan Bey sormaya devam etti:

— Durumu nasıl, bir düzelme var mı?

Serdar Öğretmen derin bir nefes aldıktan sonra:

— İki aydır neredeyse durum aynı, önemli bir değişiklik yok, dedi ümitsizce.

Çayından bir yudum aldı. Duvarda asılı duran yağlıboya tabloya odaklandı bakışları. Bir müddet düşünceli vaziyette öylece kaldı.

Sonra başını Sinan Bey'den yana çevirerek sürdürdü konuşmasını:

— Ne kötüye gidiyor ne de tam iyileşiyor. Ama doktorlar ışın tedavisine olumlu cevap verdiğini söylüyorlar. Allah'tan ümit kesilmez. İnşallah bir an önce iyileşir de okuluna kaldığı yerden devam eder diye düşünüyorum. Okula devam edemediği için çok üzülüyor. Ailesi de yıkılmış vaziyette onun hastalığından dolayı. Zaten kimsesi de yok bunların. Bir annesi var, bir de küçük kız kardeşi. Başka kimsecikleri yok dünyada. Ne bir yakınları ne de ellerinden bir tutan.

Sinan Bey hayretle başını kaldırıp merakla sordu:

— Gerçekten başka hiç kimsesi yok mu bunların?

— Maalesef kimseleri yok. Babası yıllar önce ölmüş. Uzaktan birkaç akrabası varmış ama onların da bir faydası yok bunlara. Bırak yardım etmeyi, arayıp sormuyorlarmış bile.

Sinan Bey ağzı açık kaldı hayretinden:

— Bu nasıl akrabalıkmış böyle ya! dedi sorgularcasına.

Kısa bir sessizlik oldu. İkisi de başlarını öne eğmiş düşünüyordu.

Bu sessizliği Serdar Öğretmen bozdu:

— Allah'tan arada bir ben gidiyorum da elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyorum. Bu biraz rahatlatıyor onları.

— Gerçekten büyük hizmet senin bu yaptığın, diye takdir etti onu Sinan Bey. Kimse kimseye böyle yardım etmez bu zamanda. Gerçekten seni candan kutluyorum. Bu iyiliğini ömür boyu unutamazlar.

— Ben bilinsin diye yapmıyorum bunları, dedi Serdar Öğretmen. Gerçekten çok ihtiyaçları var buna. Biliyor musun, aslında çok gururlu bir aile bunlar. Başkasının kendilerine yardım etmesini istemiyorlar hiç. Fakir ama gururlular ailece. Ama başka da çareleri olmadığından, çaresizliklerinden ses çıkarmıyorlar buna. Allah kimseyi zorda bırakmasın. Gerçekten çok zor bir durum onlarınki.

Yine kısa bir sessizlik oldu. Bir müddet ikisi de sustu. Sokaktan geçen arabaların sesleri duyuluyordu odada. Arada bir gelen korna sesleri daldıkları düşüncelerden uyandırıyordu onları.

Bu sefer Sinan Bey bozdu sessizliği. Serdar Öğretmen'in yüzüne gülümseyerek:

— Senin bu haline bayılıyorum vallahi Serdar hocam, dedi. Bir öğrencin için bıkmadan usanmadan her hafta gidip geliyorsun Adana'ya. Fedakârlık ancak bu kadar olur. Sana helal olsun hocam! Senin bu halini görünce aklıma hep Jackson Brown'un "Her zaman inandığım bir

şey vardır; iyi kalpli olmak, mükemmel olmaktan çok daha iyidir" sözleri geliyor.

Serdar Öğretmen mütevazı bir ifadeyle:

— Estağfurullah, dedi yavaşça.

Sonra sesini biraz yükselterek devam etti:

— Ama doğrusu Gökhan için değiyor bu zahmete. Çünkü Gökhan sıradan bir öğrenci değil. Gerçekten çok zeki ve çalışkan bir çocuk. Aynı zamanda öğretmenlerine karşı son derece saygılı bir öğrenci. Arkadaşları arasında da çok kibar ve terbiyeli bir genç. Bu çocuk eğer elinden tutan birisi olursa mutlaka okur ve büyük adam olur.

— Ya?

— Gerçekten öyle. Sıradan bir öğrenci değil Gökhan. Gelecek vaat eden bir kabiliyete sahip. İçimden bir his, onun gelecekte büyük adam olacağını söylüyor. Bu yüzden ben de o kabiliyetin körelmemesi için elinden tutmaya çalışıyorum. Eminim emeklerim boşa gitmez.

Sinan Bey tasdik etti onu:

— Kesinlikle bu emeklerin boşa gitmez hocam, dedi.

Serdar Öğretmen yerinden kalkarak, ocağın üzerindeki çaydanlıktan doldurdu çaylarını.

Tekrar yerine oturduktan sonra:

— Ben elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyorum ama bir yandan da yanlış anlaşılmaktan korkuyorum doğrusu, dedi Sinan Bey'in yüzüne bakarak.

Sinan Bey merakla başını kaldırdı. Şaşkın bakışlarından onun bu sözünden bir şey anlamadığı belli oluyordu. Hayretle başını salladı:

— Ne gibi yani? Nasıl yanlış anlaşılmaktan korkuyorsun? diye sordu.

— Benim evlerine bu kadar çok gidiş gelişlerim kom-

şularının dikkatini çekebilir. Yabancı bir insanın, bir dul kadının evine böyle fazla giriş çıkışları yadırganır burada.

Sinan Bey dudaklarını büktü:

— Olabilir, burasını hiç düşünmemiştim, dedi. Doğrusu dikkat etmek lazım. Ama yapacak başka bir şey de yok ki yani.

— Elimden geldiği kadar dikkat ediyorum. Mümkün olduğunca gündüzleri gidip gelmeye çalışıyorum. İnsanların yadırgayacağı bir vakitte girip çıkmıyorum evlerine.

— Ama bu insanlar da o evde bir hasta çocuk olduğunu bilmeli kardeşim ya! dedi Sinan Bey isyan edercesine. Madem yardıma muhtaçlar. Elbette birileri el uzatacak bunlara. Yardımcı olmuyorlarsa dedikodu etmesinler bari. Lafla peynir gemisi yürümez. Bu insanlar böyle işte! Lafa gelince mangalda kül bırakmazlar. Yardım etmeye gelince kimse kılını kıpırdatmaz. İnsanlık bu mu ya!

Oturduğu koltuğun üzerinde geriye doğru yaslanan Serdar Öğretmen:

— Aslında biz toplum olarak yardımsever bir toplumuz, dedi. "Komşu komşunun külüne muhtaçtır" demiş ataları-mız. Sepetteki birkaç çürük elmanın yüzünden, tüm sepete çürük elma muamelesi yapmamak lazım.

— Orası öyle, dedi Sinan Bey. Ama bir sepet elmanın değerini belirleyen de o birkaç çürük elmadır, biliyorsun.

— Maalesef.

— Ne yazık ki öyle!

— İşte bu nedenle ben de elimden geldiği kadar dikkatli olmaya çalışıyorum. Sadece komşuları tarafından değil, annesi Mihriban Hanım tarafından da yanlış anlaşılmaktan korkuyorum. Kadın benden birkaç yaş büyük. Ona abla diye hitap ediyorum ama yine de tedirgin oluyorum

yanlış anlamasından. Ne de olsa dul bir kadın. En ufak bir akrabalık bağımız yok. Her şeylerine koşturuyorum ben. Kadının aklına gelmez mi "Bu adam niye bu kadar bize yardımcı oluyor?" diye?

Serdar Öğretmen, derin bir nefes aldıktan sonra:

— İşte böyle, dedi, bir yandan yardımcı olmaya çalışıyorum, diğer yandan da yanlış anlaşılmaktan tedirgin oluyorum.

Sinan Bey ellerini iki yana açıp:

— Yukarıda bıyık aşağıda sakal misali gibi bir şey seninki! dedi gülerek.

— Evet, aynen öyle! Bu nedenle bazen çok zorlanıyorum doğrusu. Bazen ne yapsam, ne etsem diye düşünüyorum. İkilemde kalıyorum çoğu zaman.

Sinan Bey onun bu endişesini gidermek istedi.

— Olsun, sen elinden geldiğince dikkatli olmaya çalış, ama bunlara yardım etmekten de geri durma. Görünen o ki, gerçekten de yardıma ihtiyaçları var bunların. Sen yapman gerektiğine inandığın bir şey varsa onu yapmalısın. Böyle durumlarda birilerinin ne dediği değil, senin niyetin önemli olan hocam. Bunlara birilerinin el uzatması gerekir. Dedikodu olur endişesiyle geri durmamak lazım bence.

— Bence de öyle, dedi Serdar Öğretmen çayından bir yudum çekerken. Ben de öyle düşünüyorum. "Muhakkak maslahat mevhum mazarrata feda edilmez" demişler.

— Aynen öyle! Birileri bir şey diyecek diye böyle hayırlı bir işi yapmaktan geri durmamak lazım.

— Bence de!

Çaylarını yudumlarken bir ara ikisi de sustu. Bu sessizlikte duvardaki saatin tik takları daha belirgin duyuluyordu.

Bu sessizliği yine Sinan Bey bozdu. Konuyu değiştirmek istercesine:

— Eee! Okulda ne var ne yok? Senin işler nasıl gidiyor? diye sordu.

— Ne olsun işler iyi gidiyor, dedi Serdar Öğretmen. Sabah gidip akşam geliyoruz okula. Hayat bir şekilde devam ediyor işte.

— Bir yaramazlık yok inşallah!

— Yok bir yaramazlık, her şey yolunda sayılır.

— Okul idaresiyle nasıl aran?

— O da iyi.

— Geçen bahsettiğin konuda hala ısrar ediyorlar mı?

— Evet, Müdür Bey hala vazgeçmiş değil o ısrarlı talebinden. Odasına her gittiğimde "Serdar Bey, ne olur gel bu müdür yardımcılığı işini sen yürüt, birlikte çalışalım" diyor. Sanki okulda bu işi yapacak başka adam kalmamış. Kardeşim bu iş bana göre değil, ben öğretmenlik yapmak istiyorum. İdarecilik bana göre değil. Bu iş benim çok vaktimi alacak, diğer işlerimden geri kalacağım. Bu yüzden idarecilik yapmak istemiyorum ben.

Sinan Bey başını iki yana sallayarak güldü:

— Dünya denen böyle bir şey işte! Sen peşinden koştukça o senden kaçıyor. Sen ondan kaçtıkça bu sefer o seni kovalıyor. Ben bir okulda müdür olmak istiyorum, bir türlü yapmıyorlar. Seni ise yapmak istemediğin halde ısrarla müdür yardımcısı yapmaya çalışıyorlar. Bu dünyanın işini bir türlü anlamıyorum ben.

— Dünyanın işleri böyle işte! Bir şeyi fazla ısrarla istemeyeceksin. Her şeyin hayırlısını istemek lazım!

— Evet, her şeyin hayırlısını istemek lazım, dedi Sinan Bey bardakları tepsiye koyarken.

Ardından ilave etti:

— Ne kadar istersen iste, olmayınca olmuyor işte! Bazen işi oluruna bırakmak lazım.

* * *

Pencerenin hemen önündeki masaya kitaplarını yığmış ders çalışıyordu. Daha doğrusu çalışmaya çalışıyordu.

Kafası, aylarca toplanmamış bir oda kadar dağınıktı. Böyle bir kafayla nasıl ders çalışılabilirse, o da o kadar çalışıyordu işte.

Beraber kaldıkları küçük odada abisi dinlendiği için, o daha çok mutfaktaki bu masayı kullanıyordu. Onu rahatsız etmemek için çoğu zaman derslerine mutfakta çalışırdı.

Bu küçük mutfak adeta onun çalışma odası olmuştu. Abisi hasta olalıdan beri burayı kullanıyordu. Kaldıkları ev iki oda bir mutfak, küçücük bir evdi zaten.

Bir yandan mutfakta bulaşık yıkayan annesini izliyor, diğer yandan kitaplarını karıştırıp duruyordu. Bir türlü kendini derse verip odaklanamıyordu, kafası karmakarışıktı çünkü.

Aklı fikri hep abisindeydi. Daldan dala atlayıp duruyordu karmakarışık zihninde. Gözleri kitaplarında, kafası başka yerdeydi.

Aklına kırk türlü soru geliyor, içindeki şüpheleri daha da derinleştiriyordu. Bir türlü çıkamıyordu bu soruların

içinden. Düşünüyor, düşünüyor, düşünüyordu. Arada bir dişlerini sıkmasından nasıl bir düşünce sarmalı içinde olduğu belli oluyordu.

Abisinin hastalığı neydi acaba? Niye kendisine bir şey söylemiyorlardı? Niye bir sır gibi saklıyorlardı bunu kendisinden?

Çocuk değildi artık. Kocaman kız olmuştu. Annesini derinden sarsan abisinin bu hastalığı hakkında bilgi sahip olmak onun da hakkıydı elbet. Fakat kendisine kimse tatmin edici bir açıklama yapmıyordu.

Ne zaman sorsa, "Bir şeyi yok, birkaç güne kadar iyileşir, deyip geçiştiriyorlardı."

Fakat neredeyse iki ay olmasına rağmen abisi bir türlü iyileşemiyordu. Bu nasıl geçmez birkaç gündü böyle!

Pekiyi, ne zaman iyileşecekti abisi? Mutlaka abisinin ciddi bir sorunu vardı. Çaresiz bir hastalığa yakalanmış olmalıydı. Kötü bir hastalığı vardı da onun için gizliyorlardı bunu kendisinden. Kimse kendisine bir şey söylemese de, o bunu sezgileriyle gayet kolay anlayabiliyordu.

Yoksa abisi ölecekti de kendisinden mi gizliyorlardı? Onun için mi kimsenin ağzını bıçak açmıyordu bu evde? Onun için mi annesinin yüzü hiç gülmüyordu? Sessizce ağlıyordu her gün bir köşeye çekilip.

Hastalığı mutlaka ciddi olmalıydı. Önemli bir hastalığı olmasa idi her hafta Serdar Öğretmen gelip hastaneye götürür müydü onu? Demek ki abisinin önemli bir hastalığı vardı ki, bu yüzden gidip geliyorlardı hastaneye.

Yandaki küçük odada uyuyan abisini uyandırmamak için gayet sessiz olmaya çalışıyordu. Bu yüzden ayaklarının ucuna basarak yürüyordu mutfakta. Hatta arada bir gelen

öksürüklerini bile sessizce yutuyordu onu uyandırmamak için.

Çalışamadığı kitapları sessizce kapatıp derin düşüncelere daldı. Başını iki eli arasına alarak mutfağın rafındaki sabit bir noktaya dikti gözlerini.

Mutfakta kendisinden başka bir kişi daha olduğunu unutmuştu sanki. Annesinin bulaşık yıkarken çıkardığı gürültüyü duymuyordu bile.

Eğer abisi ölürse, ne kadar çok üzülecekti buna. Allah göstermesin, nasıl dayanırdı böyle bir şeye? Çünkü abisini çok seviyordu.

Abisi her hafta sonu okuldan gelirken kendisine güzel hediyeler alıyordu. Aynı zamanda en iyi arkadaşıydı onun. Ondan başka doğru dürüst arkadaşı da yoktu zaten.

Kendisini sokaktaki yaramaz çocuklara karşı kollayıp gözetiyordu abisi. Koruma görevlisi gibiydi sanki. Babasının boşluğunu abisi doldurmuştu. O da baba sevgisini abisinden karşılamaya çalışıyordu böylece.

Evde dayanabileceği tek ve en güçlü erkek oydu. Ona da bir şey olursa ne yapardı yapayalnız bu evde? O da olmasa sahipsiz, kanadı kırık bir serçe kuşu gibi kalırdı ortada. Bunları düşünmek içini karartıyor, çıkmaza sokuyordu minik yüreğini.

Sonra o minik ellerini havaya kaldırarak:

"Allah'ım, ne olur abimi iyileştir. Onu eski sağlığına kavuştur, yine okuluna devam etsin," diye sessizce dua etmeye başladı.

Uzun uzun yalvardı içinden. Kendi minik kalbinin lisanıyla dili döndüğü kadar yakardı Yüce Yaratıcısına.

Gökyüzü gibi masmavi o masum gözlerinden boncuk

boncuk yaşlar döküldü tombul yanaklarına. Yanağından süzülen damlalar önündeki kitabın yapraklarını ıslattı.

Elleri açık vaziyette belki yarım saatten fazla kaldı öylece. Dili döndüğü kadar dua etti abisi için.

Onun o masum halini gören annesi Mihriban Hanım, o içten duasını bozmamak için, içi burkularak sessizce uzaklaştı mutfaktan.

O da başka bir köşede kaldırdı ellerini havaya. O da her zamanki gibi dua etti kendince. Yaradılışı gereği o da ellerini açtı Rabbine.

Dua müminin en güçlü silahıdır. Darda kaldığı zaman duaya sarılır insan. İnsanın yaratılış sebeplerinden birisi de duadır zaten.

Yüce Yaratıcı Mukaddes Kitabında: "Ey insan, duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var" diye insanları dua etmeye teşvik ediyor.

Dua, Yüce Yaratıcı ile insan arasında güçlü bir bağ oluşturuyor. Arada bir köprü kuruluyor dua vasıtasıyla. Böylece aramızda bir intisap bağı oluşuyor. Yüce Yaratıcı da insandan bunu istiyor zaten.

İnsan gibi böyle tam donanımlı bir mahlûkunu başıboş, kendinden uzak bırakmak istemiyor. Sonsuz ilim ve şefkat sahibi o Yüce Yaratıcının bir bildiği vardır elbet. Biz insanoğlu bu azıcık ilmimizle her şeyin hikmetini bilemeyiz. Bilemiyoruz da.

* * *

O gün kontrol için Serdar Öğretmen ile Gökhan birlikte gittiler hastaneye. Annesi Mihriban Hanım, Dilara ile birlikte evde kaldı. Doğrusu ayaklarını yerden kaldırmaya mecali yoktu o gün.

İki aydır devam eden koşturmaca ve stres, onun da dizlerinin bağını çözmüştü. Her şeye koşturmaktan narin bedeni yorgun düşmüştü. Artık daha fazlasını kaldırmıyordu yorgun bedeni.

Doğrusu koşturmadan daha çok stres çökertmişti onu. Doktorlar, "Bütün hastalıkların kaynağı strestir" diye boşa söylememişler.

Aslında iş yormuyordu onu. Onun enerjisini bitiren belirsizliklerdi. Doktorlar net bir şey söylemiyorlardı kendisine. Sözü eveleyip geveleyip duruyorlardı.

Serdar Öğretmen'in:

"Mihriban Hanım, siz bugün biraz yorgun görünüyorsunuz, isterseniz evde kalın. Biz Gökhan ile birlikte gideriz," demesi karşısında doğrusu fazla ısrarcı olmadı.

Gerçekten çok yorgundu. Hem de çok. Üstelik vücudunda bir halsizlik ve kırgınlık vardı son günlerde. Bu ağır

yükün altında bitap düşmüştü bedeni. Vücudunu taşımakta zorlanan bacakları titriyordu.

Onlar gidince oturma odasındaki çekyatın üzerine biraz uzandı. Onlar geri dönünceye kadar biraz dinlenmekti niyeti.

Annesinin çekyatın üzerine uzandığını gören Dilara geldi yanına.

Minik elleriyle annesinin soğuk ellerini tutarak:

— Anne neyin var senin? diye sordu.

Annesi, Dilara'nın bu endişeli sorusuna:

— Bir şeyim yok kızım, sadece biraz dinleniyorum, diye karşılık verdi.

Dilara meraklı gözlerle sormaya devam ediyordu:

— Ama öksürüyorsun.

— Olabilir kızım, insan bazen öksürür.

Dilara annesinin bu cevabı karşısında söyleyecek bir şey bulamadı. Sustu. Ama tatmin olmamıştı. Bu cevaptan tatmin olmadığı yüz ifadesinden okunuyordu.

Bir iki yutkunduktan sonra:

— Sen de hasta olma anne tamam mı? dedi yalvaran gözlerle annesinin gözlerinin içine bakarak.

Mihriban Hanım kızının sarı saçlarını okşadı. Başını göğsüne bastırarak:

— Tamam kızım, olmam, dedi.

Anne kız çekyatın üzerinde uzanmış vaziyette bir müddet öylece sessiz kaldılar.

Mihriban Hanım kızının saçlarını okşamaya devam ederken, bir yandan da dinlenmeye çalışıyordu. İkisinin kafasında da kırk türlü fikir dolaşıyordu. Kim bilir, ikisi de aynı şeyleri düşünüyordu belki de.

Uzun bir sessizlikten sonra Dilara yine sormaya başladı:

— Çok yoruluyorsun değil mi anne? dedi annesinin ellerine sımsıkı sarılarak.

— Evet, kızım yoruluyorum, diye karşılık verdi annesi, onun küçük ellerini avuçları içinde tutarak.

Kısa bir duraksamadan sonra konuyu değiştirdi Dilara:

— Anne, abim niye iyileşmiyor? diye yeniden sordu annesine.

— İyileşecek kızım, abin iyileşecek, dedi ümitsiz ve hüzün dolu bir sesle.

Masumane, çocuksu bir merakla konuşan Dilara'nın sorularının ardı arkası kesilmiyordu.

— Pekiyi ne zaman iyileşecek?

— Az kaldı, tedavisi bitsin, iyileşecek.

— Ne zaman bitecek tedavisi?

— O da az kaldı. İlaçları bitince tedavisi bitecek abinin. Ondan sonra iyileşip okuluna devam edecek.

Annesi onun her sorusuna bir cevap buluyordu. Ya da öylesine geçiştirmeye çalışıyordu sorularını.

Dilara tekrar sustu. Yine derin düşüncelere daldı o küçük aklıyla.

Bu küçük yaşında, o küçücük aklıyla neler düşünüyordu kimbilir? Dudağının alt tarafını dişleriyle ısırıyor gibi yapmasından, önemli şeyler olduğu belliydi kafasında.

Biraz sonra suskunluğunu yeniden bozdu. Öyle bir soru sordu ki, annesinin uyuyan evhamını uyandırmaya yetti de arttı bile.

Bu çocuklar anlaşarak mı soruyorlardı bu soruyu böyle? Çünkü abisi de aynı soruyu sormuştu kendisine birkaç gün önce.

Bu sorular Mihriban Hanım'ın evhamlarını galeyana getirmeye yetiyordu. Bundan sonra da onun kafasında do-

laşmaya başlıyordu kırk türlü düşünce. Evham ve endişeleri ayaklarını yerden kesiyordu bazen Mihriban Hanım'ın.

Dilara masumane, saf bir çocuk edasıyla sordu annesine bu bomba tesiri yapacak soruyu:

— Anne, abim ölecek mi yoksa?

Mihriban Hanım, sıcak hamamda terler içinde olan bir insanın üzerine bir tas soğuk su dökersiniz de nasıl hava sıçrar ya, aynen öyle irkildi Dilara'nın bu soğuk duş etkisi yapan sorusu karşısında.

Hışımla yerinden doğrularak:

— Ağzından yel alsın kızım! Nerden çıkardın şimdi bunu! diye adeta tersledi onu. Her hasta olan insan ölür mü? Eğer öyle olsaydı dünyada insan kalmazdı şimdiye.

Sonra ses tonunu yumuşattı, biraz daha alttan alarak sözlerine devam etti:

— Böyle şeyleri aklına getirme kızım. Hep güzel şeyler düşün. Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alırmış, diyerek Dilara'nın kafasındaki şüpheleri dağıtmaya çalıştı.

O da annesinin bu çokbilmiş sözleri karşısında:

— Tamam anne, olur, diyebildi sessizce.

Dilara'nın endişelerini yatıştırmak ve konuyu değiştirmek için Mihriban Hanım'ın aklına süper bir fikir geldi:

— Bak sana bir hikâye anlatayım, dedi ve başladı anlatmaya. Bir zaman bir ülkede zengin bir padişahın güzel bir kızı yaşarmış. Sarayın tek prensesi olan bu kız güzel mi güzel, tatlı mı tatlıymış. Saçları altın gibi sarı, gözleri gökyüzü gibi masmavi imiş. Bu zengin sarayda mutlu bir hayat sürüyormuş. Günleri güzel bir şekilde geçip giderken bu güzel prenses bir gün bir hastalığa yakalanmış. Ülkesindeki bütün doktorlar toplanmış, prensesin hastalığına

bir çare bulamamışlar. Bu dünyalar güzeli prenses günden güne mum gibi eriyip gidiyormuş da kimsenin elinden bir şey gelmiyormuş.

Artık bu sarayda herkes prensesin öleceğine kanaat getirmiş. Kendisi de hayattan ümidini kesmiş sonunda.

Günden güne mum gibi eriyip giderken bir gün:

"Beni kırlarda gezdirmeye götürün," demiş.

Hasta prensesin bu arzusunu hemen yerine getirmişler. Onu bir arabaya bindirip derelerde tepelerde, zümrüt gibi ovalarda gezdirmişler.

Herkes:

"Dünya gözüyle son bir kez görsün bu güzel yerleri" diye düşünüyormuş.

Uzun bir gezintiden sonra kafile yorgun düşmüş. Öyle vakti bir pınarın başında mola vermişler.

Halsiz ve yorgun düşen güzel prenses pınarın buz gibi soğuk suyundan kana kana içmiş. Olduğu yerde uzanarak uyuyakalmış. Bir müddet uyuduktan sonra gözlerini açmış ve uçsuz bucaksız uzanıp giden ovayı seyre başlamış.

Ümitsiz gözlerle zümrüt gibi yemyeşil ovayı seyrederken, birdenbire pınarın alt tarafındaki düzlükten bir sıcak su fışkırmaya başlamış. Yerden artezyen gibi fışkıran sıcak su bir insan boyu kadar yükselip sonra yere dökülüyormuş.

Gayri ihtiyarı yerinden kalkan prenses yerden fışkıran sıcak suyun yanına gitmiş ve elini suyun içine sokmuş. Sıcak suyun elini yakmadığını gören prenses bu sefer de kendisi suyun altına girmiş. Bu suyla bir güzel yıkanmış. Sonra bu sıcak sudan kana kana içmiş.

Sıcak suyla yıkandıkça vücudundaki ağrıların azaldığını ve bedeninin rahatladığını fark etmiş. İçtiği sıcak suyun

bedeninde ferahlanmaya neden olduğunu ve karnındaki ağrıların azaldığını hissetmiş.

Bunu kendisine bir işaret olarak kabul eden güzel prenses ertesi gün yine aynı yere gelerek aynı sıcak suyla banyo yapmayı ve bu sudan içmeyi tekrar etmiş.

Ertesi gün bir daha, sonraki gün bir daha gelmiş ve aynı şeyleri tekrarlamış. Her geçen gün ağrı ve sızılarının hafiflediğini, vücudundaki yaraların iyileştiğini görmüş.

Bu şekilde tam yirmi bir gün devam etmiş bu sıcak su banyosuna. Yirmi birinci gün vücudunda ne ağrı kalmış ne de sızı. Turp gibi sapasağlam genç bir kız oluvermiş.

Bu arada kaybettiği kilolarını da geri almış. Eskisinden daha güzel genç bir kız olmuş çıkmış öleceğine kesin gözüyle bakılan bu güzel prenses.

Sonra bu sıcak suyun kaynadığı yere bir kaplıca yaptırmış herkes şifa bulsun diye. O gün bu gün herkes bu kaplıcaya gelerek banyo yapıp suyundan içip şifa buluyormuş.

Bu güzel prensesin hikâyesi bütün ülkede duyulmuş. Günün birinde komşu ülkenin prensi ile evlenerek mutlu bir şekilde daha uzun yıllar yaşamış.

— İşte böyle, dedi, Mihriban Hanım. Allah'tan ümit kesilmez. Derdi veren Allah dermanını da verirmiş. Ne çaresiz hastalar iyileşip şifa buluyorlar.

Hikâyeyi başından sonuna kadar sessizce dinleyen Dilara:

— Anne, gerçekten böyle bir prenses yaşamış mı? diye sordu.

Mihriban Hanım her zamanki kıvraklığı ve hazır cevaplığı ile:

— Tabii yaşamış kızım, dedi, Yoksa nerden bilecekler böyle bir hikâyeyi? Yaşamasa hikâyesi böyle anlatılır mı?

Uyduracak değiller ya bu hikâyeyi. Ateş olmayan yerden duman tüter mi?

— Pekiyi bu kaplıca nerede? diye sordu Dilara. Abimi de götürelim o kaplıcaya.

Dilara'dan böyle bir soru beklemiyordu doğrusu:

— Götürürüz kızım, hele bir yaz gelsin bakalım, diye geçiştirdi onu. Kaplıcalara yazın havalar ısınınca gidilir.

Dilara ısrarla:

— Ama hemen götürelim. Bir an önce iyileşsin abim, dedi.

Sonra ikisi de sustu. Kimse kimseye ne bir soru sordu ne de cevap verdi.

Anne kız çekyatın üzerinde sarmaş dolaş dalıp gittiler hayallere. Öylece uyuyakaldılar bir süre sonra. Ta ki Gökhan ile Serdar Öğretmen hastaneden dönünceye kadar.

* * *

Bu pencere onun dışarıya açılan tek kapısıydı adeta. Sürekli buradan seyrediyordu dışarıyı. Bu pencere de olmasa kendisini hapishanede gibi hissedecekti bu odada.

Allah'tan evlerinin bu cephesi açıktı da buradan epeyce bir yerleri görebiliyordu. Dev apartmanlar evlerinin diğer tarafını kapattığından görüş mesafesini oldukça kısıtlıyordu. O daha çok bu pencereden seyrediyordu etrafını.

Ayda bir doktor kontrollerinin ve ışın tedavisinin dışında evden dışarı çıkması yasaktı. Bağışıklık sistemi çöktüğü için çabucak mikrop kapabilirdi. Bu nedenle dışarı çıkmasına izin vermiyordu annesi. Çünkü doktorlar da böyle istiyordu.

O da dışarının özlemini bu pencereden gidermeye çalışıyordu. Gökteki yıldızları bu pencereden seyrediyordu çoğu geceler. Güneşin batışını ayın doğuşunu yine bu pencereden seyredebiliyordu.

Gökteki yıldızları seyretmek için hasta olmadan önce bazen evlerinin damına çıkardı akşamları. Evlerinin yakınında şehrin sokak lambaları olmadığı için yıldızlar damdan çok parlak bir şekilde görülebiliyordu.

Gökteki yıldızları seyrederken hülyalara dalar giderdi bazen. Gezegenlerin yerlerini bulmaya çalışırdı kendince. Hangi yıldızın Venüs, hangisinin Jüpiter olduğunu bu kadar çok yıldızın içerisinden kolayca ayırt ederdi. Kutup Yıldızı'nın, Büyük Ayı'nın, Küçük Ayı'nın, Kral Yıldızı'nın, Ejderha'nın yerlerini bilirdi. TÜBİTAK'ın aylık Uzay Atlası'nı düzenli takip ederdi hep.

Küçüklüğünden beri gökyüzüne ve uzaya meraklıydı. Göklerin sonunda ve yıldızların arkasında ne var öğrenmek isterdi. Dünyanın sonunun nerede bittiğini merak etmişti hep.

Çocukluğundan beri, "Yıldızların bittiği yerde ne var acaba? Bizim evrenimizin sonu nereye kadardır?" diye merak ederdi hep.

Sırf bu merakından dolayı uzay matematikçisi olmak istiyordu. Evrenin gizemli sırlarını çözmeliydi. Evet, evrenin sırlarını o çözecekti büyüyünce.

Her zamanki gibi başını pencerenin camına dayamış, gökteki yıldızları seyrediyordu. Bir yandan parlak yıldızlara bakarken bir yandan da bunları düşünüyordu. Derin hayallere dalıp gitmişti.

Gökyüzünün güney tarafından güney doğu istikametine doğru parlak bir yıldızın kaymasıyla kendine geldi. Göğün tam tepesinden başlayan kayan yıldızın ışıkları evlerinin güney doğu köşesine kadar uzanmıştı.

Şimdiye kadar böyle parlaklıkta bir yıldızın kaydığını görmemişti hiç. Kayan yıldız sıradan bir yıldız değildi anlaşılan. Sanki kaydı geldi, tam evlerinin köşesinde söndü bu yıldız.

İçini bir ürperti kapladı bu manzara karşısında. Doğrusu ürpermekle birlikte biraz da korktu bundan. Çünkü

bu yıldız ona, Cengiz Aytmatov'un bir kitabında okuduğu bir şeyi hatırlattı.

Cengiz Aytmatov'un anlattığına göre; "Yeryüzünde yaşayan her insanın gökte bir yıldızı olurmuş. O yıldız kaydığı zaman, kime aitse o insan ölürmüş." Orta Asya'da yaşayan Türklerde böyle bir inanış varmış.

Bu kayan yıldız, yoksa onun gökteki kendi yıldızı mıydı? Bu bir işaret miydi kendisine acaba? Ölecek miydi yoksa? Bu yıldız onu mu haber veriyordu?

Yoksa bu yıldızın kayma izi neden kendi evlerinin köşesine kadar gelsin ki? Bu bir tesadüf olamazdı. Hem şimdiye kadar böyle parlak bir yıldız kaymasına şahit olmamıştı hiç.

Bu yıldız şimdiye kadar gördüğü yıldızların hepsinden farklı kaymıştı. Bu kesin bir işaretti kendisine. Zaten doktorlar da pek ümit vermiyorlardı hastalığı hakkında.

İçi karardı bunları düşününce. Sırtından soğuk terler dökmeye başladı yine.

— Böyle bir şey olamaz, bu saçma bir şey! dedi kendi duyacağı bir sesle. Gökteki yıldızların bizimle ne ilgisi var?

Hem eğer böyle olsaydı şimdiye Gökte yıldız kalmamalıydı. Çünkü gökte görülen yıldızlar bizim galaksimiz olan Samanyolu Galaksisine ait yıldızlardır. Samanyolu Galaksisi'nde iki yüz milyar yıldız olduğu bilinmektedir. Bilim adamlarına göre şimdiye kadar yeryüzünde yüz on milyar insan yaşadığı tahmin edilmektedir.

Eğer bu inanış doğru olsaydı gökteki yıldızların en azından yarısının kaymış olması gerekirdi. Milyonlarca yıldır gökyüzünde yıldızlar kaymaya devam ediyor. Ama gökteki yıldızlarda bir eksilme söz konusu değil. Demek ki bu yanlış bir inanıştı.

"Bence burada bir yanlış anlayış daha var", diye dü-

şündü. "Çünkü kayanlar aslında gökteki parlak yıldızlar değil ki. Kayan, Dünya'nın atmosferine giren göktaşlarıdır. Atmosfere giren göktaşları atmosfer tarafından yakıldığı için, öyle yıldız kayıyormuş gibi bir görüntü oluşuyordu. İnsanlar da yanlış olarak yıldız kayıyor diyorlardı buna."

Bu inanışın doğru olmadığına kendini inandırınca içi birazcık olsun rahatladı. Derin bir nefes aldı.

Parlak ışıklar saçarak kayan bu yıldız keyfini kaçırmış, zaten bozuk olan moralini daha da bozmuştu. Bu konuyu değiştirerek başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Bu esnada evlerinin güneydoğu köşesinden bu sefer de ay göründü. Tam da o kayan yıldızın söndüğü yerden, bütün güzelliği ile birlikte ay çıktı ortaya. Gümüş bir kandil gibi parıl parıl parlıyordu gökyüzünde.

Ayın tam dolunay dönemiydi anlaşılan. Çünkü tepsi gibi yusyuvarlaktı. Henüz kenarından küçülmeye başlamamıştı. Bu haliyle parıltılarıyla adeta ona gülümsüyor ve evlerinin duvarını aydınlatıyordu.

O akşam gün batımında evlerinin diğer köşesinden güneşin batışını da izlemişti. O da kıpkızıl bir tepsi gibi kaybolmuştu ufukta. O akşam güneşin batışı gibi ayın doğuşu da muhteşemdi.

Gayri ihtiyarı ağzından:

— Güneş Batar Ay Doğar, cümlesi çıktı.

Bu muhteşem manzara ona Serdar Öğretmen'in hediye ettiği "Güneş Batar Ay Doğar" romanını hatırlattı. Hastalanmadan önce okuduğu son romandı o.

Büyük bir iştiyakla okumuş ve çok etkilenmişti o romandan. Romanın konusu kadar, içindeki tasvirleri ve anlatımı da çok hoşuna gitmişti. Su gibi akıcı bir üslubu vardı kitabın.

Romanı çok beğenmiş ve bir çırpıda okuyup bitirmişti. Doğrusu sürükleyici ve etkileyici bir romandı.

Gökte altın tepsi gibi parlayan ayı seyrederken romanda geçen hikâyeyi düşündü. Romanın yazarı Kevseri bir gencin hayatını anlatıyordu kitabında. Kendisi gibi kanserle mücadele eden bir gencin hayat hikâyesi anlatılıyordu bu romanda.

Romanda adı geçen Aslanbeg zorlu bir mücadeleden sonra yenmişti kanseri ve eski sağlığına kavuşmuştu.

Acaba Aslanbeg gibi kendisi de üstesinden gelebilecek miydi bu hastalığın? Aslanbeg'in gösterdiği azim ve metaneti gösterebilecek miydi acaba?

Doğrusu çok ümitli değildi bundan. Kendini Aslanbeg kadar şanslı görmüyordu. Çünkü şartları aynı değildi Aslanbeg ile. Aslanbeg'in zengin ve kalabalık bir ailesi vardı. Bütün aile efradı pervane gibi dönüyordu etrafında. Üstelik arkasında bir dağ gibi duran babası vardı onun.

Bütün olumsuzluklara rağmen yine de:

"Allah'tan ümit kesilmez," diye fısıldadı, fersiz gözlerle gökte kandil gibi parıldayan aya bakarken.

* * *

Bu uzun kış geceleri iyice çekilmez olmuştu. Geçmek bilmiyordu bir türlü. Kışın bütün sıkıntı ve kasaveti gecelerinde yoğunlaşıyordu sanki.

Hastalık, kış, soğuk ve gece birleşince ruhu amansız bir cenderede sıkışıyor ve o dar cenderede alabildiğine eziliyordu. Bu cenderenin kıskacında ezilen ruhu, bu sıkıntıdan kurtulmak, bir an önce uçup gitmek istiyordu sonsuzun semalarına doğru.

O gece yine vehimler bastı aklını. Yoğun bir vehmin hücumuna uğradı yine herkes yattıktan sonra. Bu vehimler de hep geceleri buluyordu onu. Gece olunca azıyordu vehimleri.

Üzerinde tarif edemediği yoğun bir ağırlık vardı bu gece. Odanın duvarları üzerine doğru geliyordu sanki. Kaldığı bu küçük oda, bir mezar kadar daralıyordu geceleri.

Yüreği hopluyordu yerinden vehimleri bastığı zaman. Minik bir serçe kanadı gibi pır pır ediyordu yüreği.

Kafası yine allak bullaktı bu gece. Aklı fikri cenk meydanı gibi darmadağınıktı. Beyninin tam orta yerinde, vehim ile ümit arasında müthiş çarpışmalar oluyordu yine. Zihni vehim ile ümidin medcezirinde gidip geliyordu durmadan.

Bu hastalıktan sonra onda bir ölüm takıntısı başlamıştı. Ölümden çok korkuyordu. Akşamları vehim duygusu kabarıyor, sonu belirsiz bir girdaba yuvarlıyordu onu. Bu azgın vehmin girdabı ölüm korkusunu daha da kamçılıyordu. Bu anafordan çıkmak için bocalayıp duruyordu sabaha kadar. Dik bir toprak yamaçta tırmanmak istedikçe aşağılara doğru kaydığın gibi, kayıp gidiyordu bu girdabın derinliklerine.

Yanında kimse olmadığı zamanlar, tek başına kalınca daha da azıyordu bu hastalık. Kendisi de biraz evhamlıydı zaten. Pireyi deve yapmak gibi bir alışkanlığı vardı hep bilinçaltında.

Bu yüzden hiç tek başına kalmak istemiyordu bu evde. Yanında sürekli birilerinin olmasını arzu ediyordu hep bu sebepten. Ama bu her zaman mümkün olmayabiliyordu.

Yatmadan önce elinde bir bardak suyla ilaçlarını getiren annesine:

— Anne ben ne zaman iyileşeceğim? diye sordu yalvaran gözlerle.

Annesi her zamanki çabukluğu ile karşılık verdi:

— Az kaldı oğlum, dedi. Sen ilaçlarına devam et. Çok kısa sürede iyileşeceksin. Doktorlar tedavinin iyi gittiğini söylüyorlar biliyorsun.

Mızırdanarak söylendi Gökhan:

— Ama kaç ay oldu, bir türlü iyileşemiyorum.

— Olsun, iyileşeceksin sonunda, diye üsteledi annesi. Bu hastalığın tedavisi biraz uzun olurmuş. Biraz sabretmelisin oğlum. Nezle grip değilsin ki on beş günde iyileşesin. Her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı olurmuş. Sen de bu tedavinin sonunda iyileşeceksin inşallah.

— İnşallah, dedi Gökhan ümitsizce.

Cılız sesi gırtlağından üşenerek çıkıyordu sanki.

İlaçlarını alıp arkasından bir bardak ılık su içtikten sonra tekrar sordu annesine:

— Pekiyi daha ne kadar sürecek tedavim?

Annesi kısa bir duraksamadan sonra:

— Bilmem belki bir kaç ay daha sürebilir, diye karşılık verdi. O senin elinde olan bir şey. Ne kadar direnç gösterir, ne kadar iyi performans sergilersen o kadar çabuk iyileşirsin.

Gökhan acı acı güldü:

— Benim elimde olsa hemen iyileşir kalkarım ayağa, dedi annesinin yüzüne bakarak.

Sesi biraz gevrek ve acemice çıkmıştı. Gülmeyi unutmuştu üzüntüsünden.

Annesi onun iki aydır ilk defa güldüğüne şahit oluyordu. Hastalığını öğrendiği günden beri hep hüzünlü, hep üzüntülü görmüştü onu. Ağzını bıçak açmıyordu bir türlü bu yüzden.

Oğlu gözünün önünde bir çiçek gibi solup gitmişti. Uzun zamandır hiç gülmez olmuştu. Onun bir defacık olsun gülmesine çok sevindi. Oğlu gülüyordu artık. O güldükçe onun da içi gülüyordu.

Oğlunun her zamanki hüzünlü ve umutsuz hali onu kahrediyordu. Gökhan'ın bu amansız hastalığa yakalanmasına çok üzülüyordu bir anne olarak. Yüreği parçalanıyordu ama elinden bir şey gelmiyordu ki.

Bir köşeye çekilip ağlamadığı bir gün geçmiyordu. Onun elinden ağlamak geliyordu ancak. Onun en kolay yapabildiği iş ağlamaktı.

Ama şimdiye kadar Gökhan'ın yanında hiç ağlamamıştı. İçi kan ağlıyordu ama ona belli etmemeye büyük özen

gösteriyordu. Yanında yine de hep neşeli ve güler yüzlü görünmeye çalışıyordu.

Onu karamsarlıktan uzak tutmak, neşelendirmek için sürekli bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Oğlunun güldüğünü görünce, gayri ihtiyari o da güldü.

— Tabii senin elinde oğlum! dedi. Sen iradeni güçlü tutarsan, birkaç ay içinde tamamen iyileşir kalkarsın ayağa. İnsan iradesinin yenemeyeceği hastalık var mı? Ama her şeyden önce asla ümitsizliğe düşmeyeceksin. Ümitsizliğe düşmek, daha işin başında kaybetmek demektir.

Her gün aynı şeyleri sorarak annesini ne kadar üzdüğünün farkındaydı. Annesine sürekli aynı şeyleri soruyordu. O da bıkmadan usanmadan, sabırla her gün aynı cevapları veriyordu ona.

Bu yüzden konuyu değiştirmek istedi:

— Dün gece ne düşündüm biliyor musun anne? dedi.

Annesi merakla atıldı ileriye. Gökhan'ın ranzasının başucuna oturarak:

— Ne düşündün yavrum? diye sordu heyecanla.

Aslında o da bu konuyu değiştirmek, başka şeyler konuşmak istiyordu.

Annesinin meraklı bakışları karşısında:

— Babamı düşündüm dün gece, dedi.

Mihriban Hanım irkildi. Ağzından tek kelime çıktı:

— Yaa! Öyle mi? diyebildi sadece.

Annesinin şaşkınlığını görmezlikten gelerek:

— Düşünürken birdenbire geldi aklıma işte, dedi. Fakat babamın yüzünü tam hatırlayamıyorum. Babamı rüyalarımda gördüğüm şekliyle hatırlamaya çalışıyorum hep.

Mihriban Hanım gülümsemeye çalıştı. Gülümsemesi bile sahici değildi.

Yine de öyle görünmeye çalıştı:

— Rüyanda hiç görüyor musun babanı? diye sordu.

Gökhan:

— Evet, diye başını salladı. Önceleri hiç görmezdim, ama bu son günlerde sık görmeye başladım rüyamda onu. Hastalığın sıkıntısından mıdır nedir bilemiyorum, son günlerde babamı rüyamda sık görmeye başladım. Neredeyse her gece giriyor rüyama.

Sonra ikisi de sustular. Mihriban Hanım'ın gözü yerde, aklı başka bir yerdeydi. Derin düşüncelere daldı gitti yine. Gökhan'ın son söylediklerini hiç duymadı bile.

Gökhan, derin düşüncelere dalan annesini gözünün ucuyla bir müddet izledikten sonra:

— Babam nasıl bir adamdı anne? Kime benziyordu? diye sordu.

Daldığı düşüncelerden irkilerek çıkan Mihriban Hanım:

— Baban mı? Baban çok iyi bir insandı oğlum, diye karşılık verdi Gökhan'a.

Derin bir iç geçirdi ve devam etti:

— İçinde kimseye karşı zerre kadar kötülük olmayan, herkese yardım etmeye çalışan, kendi halinde yaşayan iyi bir insandı baban. Kısa geçen ömrü sizin için çırpınıp didinmekle geçti.

Yine derin düşüncelere daldı. Uzaklara bakan kederli gözlerle derin bir ah çekti:

— Kader işte, dedi, size, hayata doymadan bırakıp gitti bu fani dünyada hepimizi.

Mihriban Hanım duygulanmıştı birdenbire. Dokunsanız ağlayacakmış gibi duygulu bir ifade vardı yüzünde. Yüzünde hüzün bulutları dolaşıyordu sanki. Zaten kederliydi. Bir de eski günleri hatırlayınca kederi bir kat daha artmıştı.

— Babamın şekli şimali, boyu posu nasıldı? Biraz anlatsana anne, dedi Gökhan. Ne olur biraz babamdan bahset bana.

Mihriban Hanım derin bir nefes aldı. Ciğerinin ta derinlerinden gelen bir ah çektikten sonra:

— Baban uzun boylu, kara yağız, yakışıklı bir adamdı, dedi.

Gökhan yine sordu:

— Bıyıkları var mıydı babamın?

— Evet, siyah kalın bıyıkları vardı onun.

— Rüyalarımda gördüğüm adam, babamın ta kendisi! Rüyamda da öyle görüyorum babamı. Uzun boylu, kalın siyah bıyıklı, yakışıklı bir adam! Bir de hep üzerinde beyaz bir gömlekle görüyorum babamı. Ne zaman görsem üzerinde kar gibi beyaz bir gömlek giymiş vaziyette görüyorum onu.

Mihriban Hanım manalı manalı başını salladı:

— Hayattayken de hep beyaz gömlek giyerdi, dedi. Sürekli beyaz gömlek giyer ve kirlenmeden değiştirirdi gömleğini. İnanılmaz derecede severdi beyazı. Ruhu da giydiği gömlekler gibi tertemizdi. Kalbinde zerre kadar kötülük bulunmazdı onun. Ben yeryüzünde onun kadar iyi kalpli, yufka yürekli, yumuşak huylu bir insanın olabileceğini düşünemiyorum.

Mihriban Hanım eski günlerini hatırlamıştı. İkide bir dalıp gidiyordu hayallere.

Gökhan yine bir soruyla uyandırdı onu daldığı hayallerden:

— Babam çok yakışıklı mıydı anne? diye sordu.

Hiç düşünmeden:

— Hem de çok, dedi annesi Mihriban Hanım. Baban gerçekten çok yakışıklıydı.

Annesinin hiç beklemediği bir soru sordu:

— Pekiyi kıskanmaz mıydın babamı?

Mihriban Hanım'ın yüzü kızardı. Sözü biraz eveledi geveledi.

— Hayır, kıskanmazdım, dedi mahcup bir ifadeyle. Çünkü babanın o taraklarda hiç bezi yoktu ki. Gözü dışarıda olan bir insan değildi baban. Yakışıklı olduğu kadar, namuslu bir insandı. Yabancı bir kadınla konuşurken yere bakardı hep. Konuştuğu kadınların gözüne bakarak konuşmazdı hiç. Ben bilirim onu, evine, hanesine sadık bir insandı o. Ruhunda zerre kadar hıyanet yoktu onun.

— Pekiyi bizi çok sever miydi babam? diye sordu bu defa Gökhan.

Derin bir iç çeken Mihriban Hanım:

— Hem de çok, dedi. Çok severdi sizi. Sana, Dilara'ya çok düşkündü. Yolunuzda ölürdü sizin. Size bir şey olacak diye ödü kopardı. Sizin için, bizim için ömrünü tüketti inşaatlarda.

Gökhan konu açılmışken habire soruyordu annesine:

— Şimdi hayatta olsaydı, yine inşaatlarda çalışır mıydı?

— Elbette çalışırdı, diye karşılık verdi annesi. Çünkü yapacak başka işi yoktu. O ne pahasına olursa olsun, ne yapar eder bize bakardı.

Sesini biraz kalınlaştırarak:

— Ama sen merak etme anne, dedi Gökhan. Ben iyileşeceğim. Üniversitede okuyup size bakacağım. Babamın yapamadığını ben yapacağım. O yoksa ben varım.

Mihriban Hanım kendisi bu odada, aklı fikri çok uzaklardaydı.

— İnşallah, dedi sessiz ve ümitsizce.

Oturduğu yerde yine daldı gitti uzaklara.

* * *

Sol elini şakağına dayamış, sağ elinde kalem, bir şeyler karalıyordu önündeki deftere. Bilinçsizce bir şeyler karalarken bir yandan da ders anlatan öğretmeni dinliyormuş gibi yapıyordu.

Arada bir gözünün ucuyla Gökhan'ın boş sırasına bakıyordu. Yerine kimse oturmuyordu o hasta olalıdan beri.

Yeri bomboştu. Sadece onun yeri değil, adeta koca sınıf bomboş geliyordu ona.

Sınıftaki yeri doldurulamadığı gibi, masasındaki yeri de boş duruyordu o günden beri.

Gökhan'ın boş olan yerini gördükçe içi burkuluyor, sıkıntılar basıyordu yüreğini. Hemen bakışını başka yöne kaydırıyordu, o boş masayı görmemek için.

Aklı fikri Gökhan'daydı. Öğretmenin söylediklerini duymuyordu bile. Kafası allak bullaktı. Karmakarışıktı düşünceleri.

Şimdi ne yapıyordu kim bilir? İyileşip aralarına tekrar dönebilecek miydi acaba? Yoksa bir daha hiç göremeyecek miydi onu?

Onu hastalandıktan sonra bir daha hiç görememişti.

Sınıftaki arkadaşlarına birkaç defa teklif etmişti onu birlikte ziyaret etmelerini. Ama arkadaşları pek oralı olmamıştı.

Arkadaşlarının bu umursamaz tavrı karşısında çok bozuluyordu doğrusu. Sanki onların da arkadaşı değildi Gökhan. Onların sınıfında değildi. Aynı sınıfta hiç okumamışlardı sanki. İnsan bu kadar duyarsız olamazdı!

"Arkadaşlık böyle mi olur? İnsanlık öldü mü?" diye geçirdi içinden.

Kendisi tek başına gidip ziyaret etmeyi bile düşünmüştü bir ara. Ama bir türlü cesaret edememişti buna. Arkadaşları yanlış anlayacaklardı onu çünkü. Hemen dedikodu etmeye başlayacaklardı arkalarından. Çok iyi biliyordu bunu. Adı gibi emindi bundan. Bu nedenle onu tek başına ziyaret etmeyi göze alamadı bir türlü.

Bu yüzden içinde kalmıştı onu bir daha görebilmek umudu. İçine gömmüştü bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek özlemini. Ama her geçen gün onu içten içe özlüyordu.

Gökhan iyi bir arkadaştı doğrusu. Arkadaş canlısı, sevecen birisiydi. Sınıfta arkadaşlarına karşı hep güler yüzlü ve sempatikti. Seven ve sevilen bir kişiliğe sahipti arkadaşları arasında. Kendini takdir ettiriyordu her haliyle.

Sınıftaki arkadaşları arasında farklı bir kişiliğe sahipti o, diğerlerine benzemiyordu. Böyle vefasızlık gösterilecek birisi değildi o. Doğrusu bunu hiç hak etmiyordu Gökhan.

Onunla daha önce birkaç kez göz göze gelmişti sınıfta. Bakışları bile farklıydı onun. Bakışlarında bile samimi ve candan duygular yüklüydü. Sıcak ve kuşatıcı bir bakışı vardı. Bakınca insanın içini ısıtıyordu bakışları. Ne kadar samimi, ne kadar şefkat yüklüydü bakışları! O samimi bakışları hemen etkiliyordu insanı.

İnsana güven veren, aynı zamanda ceylan gibi ürkek, ceylan gibi narin bakışları vardı.

Onun da kendisine ilgi duyduğunu hissediyordu bakışlarından. Onun o duygu yüklü bakışları ele veriyordu bunu.

Ama çok utangaçtı. Duygularını öyle kolay açıklayabilen cinsten biri değildi. Onunla nasıl diyaloga geçeceğini bir türlü kestiremiyordu.

Böyle bir bağlantı kurma girişiminde bulunma cesaretini kendisinde de bulamıyordu bir türlü.

Çalışkan olduğu kadar samimi ve dürüst bir insandı o. Daha dönemin ilk haftalarında sıradan bir öğrenci olmadığını belli etmişti.

Sınıfın en süperlerinden birisiydi kesinlikle. Sınıfta her derste onun parmağı kalkardı havaya. Öğretmenlerin sorularını en çok o cevaplardı. Tahtaya en çok o kalkardı problem çözmek için.

Aynı zamanda ciddi bir kişiliğe sahipti. Sınıfındaki bazı arkadaşları gibi sululuk yapmazdı. Hele hiç laubali değildi. Laubalilikten nefret ederdi. Biraz nüktedandı, ama hiçbir zaman sulandırmazdı bir konuyu.

Birisi kendisine bir şey anlatırken sözünü kesmeden başını önüne eğiyor, sessizce sonuna kadar dinliyordu onu. Yeri gelince dinlemesini biliyordu.

Karşısındaki insana değer veriyor ve herkesi ciddiye alıyordu. Gökhan'ın en çok da bu huyunu beğeniyordu. Başkası tarafından ciddiye alınmak çok güzel bir şeydi.

Öğretmenin sorusuyla sıyrıldı daldığı hülyasından. Önce irkildi, mahcup oldu. Kendine geldi.

Öğretmenin söylediklerinin son iki kelimesini duyabilmişti ancak.

Tarih öğretmeni Coşkun Bey:

— Sen söyle bakayım Banu Nur, dedi gözlerinin içine bakarak.

Kötü yakalanmıştı. Kendisini dinlemediğinin öğretmeni tarafından fark edilmesine bozuldu. Kızardı bozardı.

— Özür dilerim öğretmenim, bilmiyorum, dedi mahcup bir ifadeyle.

Çünkü öğretmenin ne sorduğunu duymamıştı bile. Kendisi sınıfta ama aklı başka yerdeydi.

Böyle yapmakla birisini aldatıyormuş hissine kapıldı. Utancından yanakları domates gibi kızardı.

Önündeki defteri kapatarak daha dikkatli dinlemeye başladı öğretmenini.

Sınıfta arkadaşlarının arasında böyle bozulmak hoşuna gitmemişti. Gururuna dokunuyordu böyle bir davranışa muhatap kalmak.

Onun için öğretmenini daha dikkatli dinlemeye başladı, gözünün ucuyla Gökhan'ın boş sırasına bakarken.

* * *

Yine o uzun kış gecelerinden birinde yatağında, yarı uzanmış vaziyette kitap okuyordu. Okula gidemediğinden evde bolca kitap okuyacak vakti oluyordu.

Sürekli evde oturmaktan canı sıkılıyor, kitap okuyarak vakit geçirmeye çalışıyordu. Onlarda buluyordu teselliyi. Kitaplara sığınıyordu uzun kış gecelerinde.

En iyi, en sadık arkadaşları kitaplarıydı. Bu sıkıntılı günlerinde kendisini terk etmeyen sadık arkadaşları onlar olmuştu.

Son günlerde hep okumuştu. Hikâye, roman, araştırma, eline ne geçerse birkaç saat içinde bitirip bir kenara koyuyordu.

Kitap kurdu olup çıkmıştı bu yüzden. Önceden de okurdu ama hiç bu kadar kitap okumamıştı şimdiye kadar.

O gece Rafael Chirbes'in Eski Dostlar adlı kitabı vardı elinde. O sabah başlamıştı okumaya.

Kitabın son bölümü çok hoşuna gitti. Dikkatini çeken yerleri bir kez daha okudu. Ağır ağır tekrar okudu aynı satırları.

Hoşuna giden yerlerin altını çiziyor, sonra bir daha

dönüp bakma imkânı buluyordu böylece. Bütün kitabı yeniden baştan sona okumak zorunda kalmıyordu.

Okuduğu bölümü bitirince:

"Bu bölüm tam bana göre, sanki benim için yazılmış", dedi kendi kendine.

Aynı satırlar üzerinde bir kez daha göz gezdirdi.

"Paylaşacak dostlarınız yoksa iyi şeylere sahip olmanın bir zevki yoktur. Dost dediğin, sevilecek biri olmadığı zamanlarda bile seni sevmeli.

Sarılacak biri olmadığı zamanlarda bile sana sarılmalı. Dayanılmaz olduğun zamanlarda bile sana dayanmalı.

Dost dediğin fanatik olmalı, bütün dünya seni üzdüğünde bile sana moral vermeli. Güzel haberler aldığında seninle dans etmeli dost dediğin. Güldüğünde seninle birlikte gülmeli, ağladığında seninle ağlamalı.

Ama hepsinden daha çok, dost matematiksel olmalı! Sevinci çarpmalı, üzüntüyü bölmeli, geçmişi çıkartmalı, yarını toplamalı...

Kalbinin derinliklerindeki ihtiyacı hesaplamalı. Ve her zaman bütün, parçalardan daha büyük olmalıdır…"

Parmaklarını okuduğu sayfalar arasında tutarak kitabı kapattı. Gözlerini yumarak okuduğu yerde geçen dosta ait tanımı hafızasında yeniden canlandırmaya çalıştı.

"Yeryüzünde gerçekten böyle bir dost var mıdır acaba?" diye düşündü.

Dudaklarını büktü.

"Sanmam! Gerçek dünyada böyle dostluklar zor bulunur. Ancak romanlarda ve filmlerde olur böyle dostlar. Kim bilir belki de vardır" diye geçirdi içinden.

Şöyle etrafında hayalen bir göz gezdirdi. Kolaçan etti etrafını. Okulda arkadaş çevresini düşündü. Mahalledeki

arkadaşlarını gözünde canlandırdı. Akraba ve aile efradını göz önüne getirdi.

Okul ve mahallede, arkadaş çevresinde bu tanıma uyan dost diyebileceği birisi yoktu doğrusu. Okulda samimi olduğu birkaç arkadaşı bile bu kategoriye girmiyordu.

Kitaptaki dostluk tanımına uyan bir tek kişi vardı o an aklına gelen. O da annesiydi. Sadece annesi uyuyordu bu tanıma. Bir o vardı pervane gibi etrafında dönen. Dertleriyle dertlenen. Güneş battığı zaman yanı başında doğan, güneşin bıraktığı boşluğu dolduran, içini ısıtan bir o vardı bu dünyada.

Bir o vardı bu dünyada, kendisi için hayatını feda edebilecek. Hasta olduğunda sabahlara kadar başucunda nöbet tutan oydu. Gözleri uykusuzluktan kan çanağına döndüğü halde, sabaha kadar gözünü kırpmadan başında bekleyen bir tek o vardı. Herkes onu terk ettiğinde yanından ayrılmayan, onu bırakıp gitmeyen tek insan oydu.

Üzerine şefkat kanatlarını gererek bir melek gibi üzerine titreyen sadece annesiydi. Gerçek dost oydu ancak bu dünyada. Kitaptaki dost tanımına en iyi uyan annesiydi ona göre.

O, hem annesi hem de babası olmuştu yıllar yılı onun için. Kendisine babasının yokluğunu hissettirmemeye çalıştığını fark ediyordu. Seziyordu, onlara baba boşluğunu hissettirmemek için çırpındığını. Bunca yıldır kendilerine kol kanat gerdiğini görmemek mümkün müydü?

Atalarımız boşuna söylememişler, "Ana gibi yar olmaz" diye.

Oydu bu fani dünyada karşılıksız onu seven ve onun için çırpınan gerçek yar, gerçek dost, fedakâr insan.

Annedir insanın kahrını çeken, derdine merhem

olan. Sevgi ve şefkat yumağı gibi onları sarıp sarmalayan, karşılıksız seven annedir ancak. "Cennet anaların ayağı altındadır" diye boşa dememişler.

Bugüne kadar annesi, onun için ne fedakârlıklara katlanmamıştı ki. Dokuz ay ne meşakkatlerle onu karnında taşımıştı.

Hele çocukluğunda onun ne kahrını çekmişti. Çocukluğundan bu yaşa kadar onu bir melek gibi korumamış mıydı? Çocukken hasta olduğunda kaç gece başucunda sabahlamıştı annesi.

Şimdi de bu amansız hastalığa yakalandığı günden beri oydu etrafında pervane gibi dönen. Ne yana dönse hep onun sıcak nefesini hissetmişti üzerinde. İlk onun sıcaklığını duymuştu her sabah uyandığında.

Annesini çok seviyordu. Çok da söz mü, canından bile fazla seviyordu onu. Hayatta en yakını, en kıymetli varlığı oydu.

Babası ölünce, hem anneleri hem de babaları olmuştu o. Allah babalarını almıştı ama annelerini yanlarında bırakmıştı onların. Bu günlere ne fedakârlıklarla gelmişlerdi. Saçını süpürge yaparak bu günlere getirmişti onları.

Şimdi düşünüyordu da, babası öldükten sonra annesi başka birisiyle evlenir diye o günlerde ne kadar çok kaygılanmıştı. Ne kadar üzülmüştü annesi evlenecek diye. Çoğu geceler bir köşeye çekilerek sessizce ağlamış ve Allah'a yalvarmıştı annesinin başka birisiyle evlenmemesi için.

O kaygıları boşunaymış meğer. Boşuna endişelenmiş o günlerde. Fedakârlık abidesi olan annesi kimseyle evlenmemişti babası öldükten sonra. Bundan sonra da evlenmezdi artık.

Ne vefalı, ne sadık bir kadınmış meğer annesi. Bu yüz-

den annesini içinden çok takdir ediyordu. Sadece takdir etmiyor, canından çok seviyordu onu.

Bu yüzden üniversiteyi okuyup, annesi ve kardeşine bakmayı düşlerdi hep. Mutlaka iyileşmeli ve onlar için okumalıydı.

Bunu yapmanın annesine karşı bir vefa borcu olduğunu düşünüyordu. Şimdi fedakârlık sırası ondaydı. Okumalı ve onlara bakmalıydı.

Kardeşine ne güzel hediyeler alacaktı bir işe girdikten sonra. Onu da kendisi gibi üniversitede okutacaktı. Serdar Öğretmen'in verdiği tespihi çekerken ve öğrettiği duaları okurken hep bunları düşünüyordu.

İşte bu nedenle inatla direniyordu bu amansız hastalığa karşı. Pes etmek istemiyordu, onların geleceği için. Yoksa savaşı çoktan kaybetmiş olabilirdi.

Elindeki kitabı yastığın altına koyarak sırtüstü uzandı yatağın içinde. Ellerini başının altında birleştirerek derin düşüncelere daldı yine her gece yaptığı gibi.

Her zaman başucunda yastığın altında bulundurduğu siyah tespihi eline alıp yine yavaş yavaş çekmeye başladı. Serdar Öğretmen'in söylediği sözleri tane tane tekrar etti ardı arkasına.

"Yaşamak istiyorum, Yaşamak istiyorum, Yaşamak istiyorum…"

Tespihin soğuk taneleri doksan dokuz defa kaydı parmaklarının arasından. Doksan dokuz defa tekrar etti bu sözleri. Her tekrarından sonra kısa bir duraksamayla bu sözlerin manasını düşündü içinden. Sindire sindire, özümleye özümleye söyledi aynı sözleri.

Serdar Öğretmen ne yapmak istiyordu acaba bu sözleri

ona tespih gibi çektirmekle? İlk bakışta insana biraz saçma gibi geliyordu bu yöntem.

Oysa Serdar Öğretmen akıllı adamdı. Ona boşu boşuna böyle saçma bir şey yaptırmazdı bildiği kadarıyla. Bir bildiği vardı herhalde. Bir amacı olmalıydı ona böyle alışılmamış bir şekilde tespih çektirmekle. Bakalım sonu nereye varacaktı bu ilginç tespih çekmenin?

Gerçi bu sözleri her söylediğinde içinde bir rahatlama hissediyordu. Kendisine bir özgüven geliyordu bunları düşündükçe. İçinde bir şeylerin kıpırdanmaya başladığını fark ediyordu bu ilginç tespih çekme işini her tamamladığında.

Sahi, bu kitapta yazan dost tanımına uyan bir kişi daha vardı: Serdar Öğretmen.

Hayatında tanıdığı ender insanlardan birisiydi o. Annesinden sonra en çok onu takdir ediyordu. O da gerçek dost denebilecek ender insanlardan birisiydi.

Yakın akrabalarından birisi değildi ama bu sıkıntılı zamanlarında, annesinden sonra ona en çok destek veren insan oydu. Bıkmadan usanmadan her hafta sonu geliyor, ziyaret ediyordu onları.

Serdar Öğretmen olmasaydı annesinin hastaneye gidiş gelişlerinde ne sıkıntılar çekebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Gerçekten Serdar Öğretmen olmasaydı annesi ne yapardı yalnız başına? Hastaneye arabayla gidecek paraları mı vardı ki! En büyük destekçileri şüphesiz oydu bu zor anlarında. O da çırpınıp duruyordu kendisinin iyileşmesi için.

Dost dediğin böyle olmalıydı işte! Kim kime yardımcı oluyordu ki bu zamanda?

Onu manevi babası gibi görüyordu çoğu zaman. Ya da müşfik bir ağabey gibi kabul ediyordu.

Bu düşünceler içinde saatlerce kaldı yatağında. İlaçların da etkisiyle başında müthiş bir ağrı vardı. Kafasını dik tutmakta zorlanıyordu. Göz kapaklarının üzerinde ikişer kilo yük vardı sanki.

Kıpırdamadan uzanmış vaziyette öylece kalakaldı yatağın içinde. Sonunda derin bir uykuya daldı gitti.

* * *

Bu minval üzere günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Sonbahar, kış derken ilkbaharı da geride bırakmak üzereydiler.

Kız kardeşi Dilara çoktan uyumuştu. Annesinin de sesi soluğu çıkmıyordu. O da uyumuş olmalıydı bu saatte. Yoksa mutfaktan gürültüsü duyulurdu onun her zaman.

Son günlerde akşamları erkenden sızıp kalıyordu bir köşede. Çünkü çok yoruluyordu bu günlerde annesi. Oradan oraya koşturmaktan bitap düşüyordu narin vücudu her geçen gün. O da günden güne eriyip gidiyordu kendisi gibi. Zayıf bedeni dayanamıyordu artık bu yüke.

Yalnızlığın hüznü içinde tortulaşmış, içini yakıyordu. Sanki göğsünde bir volkan kaynıyordu derinden derine. Kaynıyor ve içten içe yakıyordu onu. İçini kanatıyordu bu ateş. Ruhunun derinliklerinde ağır bir tortu gibi sıkıntı veriyordu ona. Ağır bir şey ruhunu aşağıya doğru çekiyordu sanki.

Yanında birileri olduğu halde insanın kendisini yalnız hissetmesi ne kadar zor bir acıydı. Ne tarifi imkânsız bir şeydi bu! Ne dayanılmaz bir ıstıraptı yalnızlık!

Kendisini yapayalnız hissediyordu bu evde. İçindeki

yalnızlığı yoğun bir şekilde yaşıyordu yine bu gece. Koskoca bir dünyada yalnızdı. Yalnız hissediyordu kendisini. Hem de yapayalnız.

Zaman sanki durmuş gibiydi bu gece. Ya da bir yerlere takılmış, ilerlemiyordu zamanın çarkları. İlerlemek istemiyordu sanki zaman.

Duvarda asılı duran saate baktı. Saatin yelkovanı da akrebi gibi yavaş dönüyordu sanki bu gece. Sanki hiç hareket etmiyor gibiydi akrep ve yelkovan.

Vakit bir türlü ilerlemiyor, gece geçmek bilmiyordu. Ağır ağır ilerleyen bir zaman tüneli içerisindeymiş gibi hissediyordu kendisini. Tıpkı yavaşlatılmış bir filmin içinde yaşıyormuş gibiydi.

O gece her zamankinden farklı, tuhaf bir his vardı içinde. Çaresizliğine ve yalnızlığına öyle alışmıştı ki, böyle yaşamayı seviyordu artık.

Kabullenmişti hastalığını. Önceleri bunu hiç kabullenemezken, artık "hastayım" diyebiliyordu. Daha doğrusu hastalığını umursamıyordu artık. Hatta seviyordu hastalığını. Hayatının bir parçası olmuştu hastalığı. Kendisiyle özdeşleşmişti.

Bundan böyle hastalığı olmadan yaşayamayacakmış gibi bir his vardı içinde. İşin daha da tuhaf tarafı hiç iyileşmek istemiyordu artık.

Artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Uzun ve zor geçen bir süreçten sonra umursamaz biri olup çıkmıştı. Derbeder bir tip oluvermişti geçen süre içerisinde. Huyları değişmişti böyle zor bir cendereden geçtikten sonra.

Her geçen gün ümitleri biraz daha tükeniyordu. Kurak geçen bir yazın ortasında kuruyan pınar gibi kuruyordu

ümitleri. Duru bir kaynak gibi hayat suyu çekiliyordu her geçen gün.

Doktorlar fazla ümit vermiyordu kendisine. Daha doğrusu, doktorların söylediklerine içinden inanası gelmiyordu bir türlü. Doktorların açıklamaları tatmin etmiyordu onu artık. Kendisini oyaladıklarını düşünüyordu bu nedenle.

Aylardır hep aynı şeyleri söyleyip duruyorlardı. Gına getirmişti artık sürekli aynı şeyleri duymaktan. Artık aynı şeyleri duymak istemiyordu, yeni şeyler duymak istiyordu onların ağzından.

Annesi engel olmasaydı tedaviyi de yarıda bırakacaktı az kalsın. Annesi vazgeçirmişti onu bu çılgınca kararından.

Bu hastalıktan sonra bir karamsarlık duygusu filizlenip fışkırmıştı içinde. Bu duygunun gelişmesinde tedavinin uzaması da etkili olmuştu belki, kim bilir.

Yeni yeni duygular fışkırıyordu içinden. Tıpkı verimli bir topraktan yabani ayrık otlarının fışkırdığı gibi, bilmediği yeni duygular beliriyordu içinde. Kontrol edilemeyen tümör gibi, her gün farklı bir his, değişik bir duygu filizleniyordu içinde.

Eskiden böyle değildi o. Böyle karamsar şeyler düşünmezdi hiç. Daha iyimser bakardı her şeye. Bardağın hep dolu tarafını görmeye çalışırdı.

Ama şimdi öyle mi? Eski halinden eser kalmamıştı bu gün artık. Bambaşka bir insan olmuştu birkaç ay içinde.

Bu hastalık birçok şeyle beraber, hayata bakış açısını da değiştirmişti onun. Her şeye simsiyah bir gözlükle bakıyordu sanki. Bu nedenle karanlık görüyordu her şeyi. Hem de kapkaranlık.

Serdar Öğretmen'in verdiği formülü o akşam da uyguladı her zamanki gibi bıkmadan, usanmadan.

Eline doksan dokuzluk Oltu taşı tespihini aldı, yavaş yavaş çekti. Düşüne düşüne, içine sindire sindire tekrarladı aynı sözleri:

"Yaşamak istiyorum". "Yaşamak istiyorum". "Yaşamak istiyorum"…"

Doksan dokuz defa tekrarladı aynı sözleri. Bu sözleri tekrar ederken, aklının bir ucuyla da Serdar Öğretmen'i düşünüyordu.

Serdar Öğretmen bıkmadan usanmadan her hafta sonu ziyaretine gelip ona moral veriyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun sözleri üzerinde terapi etkisi gösteriyordu.

Onun verdiği ümit ve enerji birkaç gün yetiyordu ona. Fakat hafta sonuna doğru tekrar yaşam enerjisi tükenmeye, ümitleri sönmeye, içi kararmaya başlıyordu. İşte o zaman Serdar Öğretmen'in gelmesini arzuluyordu içinden. Kurumuş toprağın yağmur yüklü bulutları beklediği gibi beklemeye başlıyordu onu.

Ne vefakâr bir insandı bu Serdar Öğretmen! Bıkmadan, usanmadan her hafta sonu ziyaretine geliyordu. Oysa birkaç öğretmeni bir iki defa gelmiş, ondan sonra unutmuşlardı kendisini. Hatta bazı öğretmenleri hiç gelmemişti bile.

Hele bazı arkadaşlarını hiç affedemiyordu içinden. Kendisini çoktan unutup gitmişlerdi. Arkadaşlık böyle mi olmalıydı? Hasta oldu diye insan arkadaşını böyle unutup gitmeli miydi? Böyle sıkıntılı zamanlarda belli olmaz mıydı gerçek arkadaşlık?

Fakat Serdar Öğretmen başkaydı, o hepsinden farklı bir insandı. O ne diğer öğretmenlerine benziyordu ne de arkadaşlarına.

Bazen bir baba şefkatiyle, bazen bir ağabey tavrıyla, bazen de candan bir arkadaş gibi sürekli yanında olduğunu hissettiriyordu ona.

Onun bu ilgi ve desteğini unutması mümkün müydü hiç! Unutulacak bir insan mıydı o? Dünyada mümkün değil böyle bir şey. Ölse unutamazdı onu. Onun yaptığı iyilikleri hep hatırlayacaktı yaşadığı sürece.

"Keşke bütün insanlar onun gibi olsaydı!" diye geçirdi içinden. O zaman bu dünya cennete dönerdi.

Aklına başka sorular takılıyordu bunları düşündükçe. Bu sefer de şeytan başka sorularla kurcalıyordu kafasını.

Gerçekten Serdar Öğretmen kendisiyle niye bu kadar ilgileniyordu ki? Kendisinden bir beklentisi, bir menfaati mi vardı acaba? Bir çıkarı mı vardı bunda? Niye durup dururken kendilerine böyle yardımcı olsundu ki?

Kendisinden ne gibi bir menfaati olabilirdi ki? Ne yararı dokunabilirdi ki ona? Onun gibi sıradan bir öğrencinin öğretmenine ne faydası olabilirdi ki? Hem de Serdar Öğretmen gibi birisine.

Uzun süre bu soruya cevap aradı kafasında. Serdar Öğretmen'e menfaati dokunacak en ufak bir hasleti yoktu, çalışkan bir öğrenci olmasından başka. Bunun da Serdar Öğretmen'e ne gibi bir faydası olabilirdi ki?

Sonunda daha mantıklı bir açıklama geldi aklına. Evet, bu ilgi ve alakanın sebebinin tek açıklaması vardı. Bundan başka bir açıklaması olamazdı bunun.

Evet, ona göre Serdar Öğretmen, ona acıdığı için yapıyordu bütün bunları. Aklına gelen en mantıklı açıklama buydu.

Hastaydı, babası yoktu, üstelik maddi durumları da pek iç açıcı değildi. Bunları bilen Serdar Öğretmen her konuda

yardımlarına Hızır gibi yetişiyordu. Evet, bu yüzden kol kanat geriyordu ona.

Sağlıklı halindeyken başkaları tarafından kendisine acınmasına tahammül edemezdi. Arkadaşlarının, babasının yokluğunu ima eden bakışlarından nefret ederdi. Sevmezdi hiç o acıyan bakışları. Hoşlanmazdı kendisine birisinin acımasından.

Ama şu anda bunları reddetmeye, hatta düşünmeye bile takati yoktu. Hatta öyle bir hale gelmişti ki, kendisine acınmasından buruk bir haz alıyordu artık. Etrafında birilerinin kendisi için koşuşturması ona tarifsiz bir lezzet veriyordu bugün.

Fakat onun kendisine hasta olmadan önce de değer verdiğini biliyordu. O da Serdar Öğretmen'i severdi, diğer öğretmenlerinden farklı olarak.

Ona karşı içinde engin bir saygısı vardı. Onun gözünde ve gönlünde Serdar Öğretmen'in farklı bir yeri vardı. Örnek bir insandı o kendisi için. Her zaman örnek aldığı bir idoldü, bir model öğretmendi o.

Serdar Öğretmen hakkında bildiği tek şey, onun inançlı bir öğretmen olmasıydı. O, inancından dolayı herkesi sever ve herkese yardımcı olmaya çalışırdı. Ne hikmetse herkes de onu severdi bu okulda.

Diğer öğretmenler onları azarlarken, öğretmen odasından kovarken, o onları karşısına alıyor, adam gibi dinliyordu. Sorunlarını çözmeye çalışıyordu onların. Bundan dolayı okulda herkes seviyordu onu.

Sıradan bir öğrenciye bile büyük bir adam gibi değer verirdi. Onun bu özelliği okulda herkes tarafından biliniyordu. Bu yüzden bütün öğrenciler ona derin bir saygı

duyardı. Onu görünce karşısında herkes ceketini ilikler, saygı duruşuna geçerdi.

Aynı zamanda son derece kibar ve nazik bir insandı Serdar Öğretmen. Onun idealindeki örnek insan tipiydi o. Ona sadece saygı duymuyor, hiçbir karşılık beklemeden seviyordu da.

Hastalığı süresince de onu görünce içine bir enerji doluyor, özgüveni artıyordu. İçinde tükenmek üzere olan yaşam enerjisi yeniden tazeleniyordu onu her gördüğünde. İçinden sanki bir şeyler kıvılcım alıyor, ateşleniyordu.

Aralarında ince ve gizli bir köprü oluşmuştu sanki. Bu köprü üzerinden aralarında bir şeyler gidip geliyordu zaman zaman. Saygıyla karışık bir hayranlık filizlenip güçleniyordu içinde her geçen gün.

Hastalığı döneminde Serdar Öğretmen'e sevgisi bir kat daha artmıştı. Aralarında kopması mümkün olmayan bir bağ oluşmuştu bu dönemde. Bu hastalığından sonra aralarındaki sevgi bağı daha da güçlenmişti.

Babasının bıraktığı boşluğu Serdar Öğretmen doldurmuştu sanki. Onu bir baba, bir ağabey gibi seviyordu.

"Keşke böyle bir babam olsaydı, ya da ağabeyim olsaydı o, boynuna sarılıp öpseydim" diye düşlerdi hep.

Eğer iyileşir, eski sağlığına kavuşur da okuluna devam edebilirse, Serdar Öğretmen'i kendine örnek almaya karar verdi içinden. Onun gibi bir öğretmen olacak, bir iyilik meleği gibi herkesin yardımına koşacaktı.

Daha da önemlisi, iyileşince Serdar Öğretmen gibi namaz kılmaya söz verdi kendi kendine.

Ellerini havaya kaldırarak, çok içten, çok candan, kendi duyacağı bir sesle:

— Ne olur ya Rabbi bu fırsatı ver bana! Bunu benden esirgeme, diye yalvardı Yüce Yaratıcıya.

Bu ruh haliyle yalvarıp yakarırken, içinde çok değişik duyguların kaynamaya başladığını hissetti. Birdenbire duygulandı, ağlamak geldi içinden. Ve sessizce, doya doya ağladı gecenin sessizliğinde.

O kadar sessiz ağlıyordu ki, sesini bir kendisi duyabiliyordu bir de melekler.

Ağladı, ağladı, epeyce bir müddet ağladı. Gözyaşları yastığını ıslatıncaya kadar ağladı.

Bu saatte annesi ve kardeşi çoktan uykuya daldığı için kimse duymadı onun bu sessiz ağlayışını.

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Sokaklardaki ses seda kesilmişti çoktan. Sadece köpeklerin tek tük havlamaları duyuluyordu dışarıdan.

Ağladıkça içi açılıyor, açıldıkça ağlıyordu. Adeta içi ferahlıyordu ağladıkça. Sanki içinde birikmiş, içini yakan lavları dışarı atıyordu ağladıkça. Ya da olgunlaşmış bir çıbanın patlaması gibi rahatlatıyordu içini. İçine ılık ve tatlı bir şeylerin dolduğunu hissediyordu bir yerlerden.

Yatağın içinde yarı uzanmış vaziyette ne kadar ağladı hatırlamıyordu. İçi rahatlamış, bir kuş gibi hafiflemişti.

Hiçbir şey umurunda değildi artık. Umursamıyordu hiçbir şeyi. Hatta hastalığını bile.

— Ne olacaksa olsun artık, dedi, yine kendi duyacağı bir sesle.

Başını odanın tavanına dikerek lambanın çevresindeki ışık halkalarına odaklanmaya çalıştı. Lambanın çevresinde minik bir gökkuşağı oluşmuştu.

Nedendir bilinmez, geceleri uyuduğu zaman bile lambayı sürekli açık bırakıyordu. Korkuyordu karanlıktan çünkü.

Lambanın etrafında titreyen ışık huzmelerinin oluşturduğu gökkuşağını seyrederken çocukluğunu, okula ilk başladığı günleri hatırlamaya çalıştı.

Kopuk ve silik hatıralar gelip geçti gözünün önünden. Birbiriyle ilgili ilgisiz pek çok sahneler resmigeçit yaptı hayalinde.

Bu arada dalmıştı galiba. Yatağın içinde yarı uzanmış vaziyette öylece uyuyakaldı.

Uçsuz bucaksız, yemyeşil bir ovada, rengârenk çiçekler arasında koştu durdu sabaha kadar.

Her zaman rüyasında kendini hasta olarak görürdü. Bu sefer hasta değildi rüyasında. Kendini sapasağlam gördü bu kez.

Nefesi kesilmeden dakikalarca koşabiliyordu artık. Yemyeşil yamaçlarda doyasıya koştu. Sanki uyanıkken yürüyememenin acısını rüyasında çıkarıyordu.

Sabah uyandığında güneş çoktan doğmuş, ufkun tepelerinde bir hayli yükselmişti.

İçi tıpkı rüyadaki gibi yine kuş gibi hafif, yüreği pır pır ediyordu. Yüreği titriyordu heyecandan, duracak gibi oluyordu kalbi.

İçinde tarif edemediği bir heyecan vardı o sabah. İçi içine sığmıyor, içinden, derinlerden bir şeyler coşup kaynayıp geliyordu. Sanki bu kaynayan şey boğazından dışarıya bir yanardağ fışkıracakmış gibi oluyordu bazen. Bir nehrin kaynağından kaynadığı gibi, içinden bir şeyler kaynıyordu. İçinden bir volkan püskürecekmiş gibi hissediyordu kendisini.

Artık hiç düşünmüyordu hastalığını. Unutmuştu hasta olduğunu. Korkmuyordu da hastalığından. Hatta hiçbir şeyden korkusu yoktu, ölmekten bile. Sanki hasta o değildi.

Bu gece ne olmuşsa olmuştu ona? Niye birdenbire umursamaz hale gelmişti bir gecede her şeyi? Kendisi de bilmiyordu ne olduğunu.

Tek bildiği şey, ruh halinde, bedeninde bir şeylerin değiştiğiydi. Bu gece çok ciddi değişiklikler olmuştu onda. Ama neydi? O da bilmiyordu bu değişikliği. Bildiği tek şey bir gün önceki Gökhan değildi artık o.

Gece rüyasında gördüğü yeşil çimenleri, rengârenk çiçekleri düşündükçe içinden hafif ürpertiler hissediyordu doğrusu.

Ölecek miydi yoksa? Neydi o üzerindeki bembeyaz elbiseler? Kar gibi beyaz, kefene benzeyen elbiseleri düşündükçe içi ürperiyordu? Bu, rüyasında kendisine verilen bir işaret miydi yoksa?

Kimseye bahsetmedi o gece gördüğü rüyasından. Annesini daha fazla evhamlandırmak istemiyordu. Yoksa ne yorumlar yapardı o gece gördüğü rüyasına.

Bu ruh halini günlerce yaşadı içinde, hiçbir şey eksilmeden. Kendisini kuş gibi hafif hissediyordu. Uçmak, koşmak geliyordu içinden.

Annesinin engel olmayacağını bilse, çıkıp dışarılarda koşacaktı. Tıpkı rüyasında koştuğu gibi, saatlerce koşacaktı dışarıda.

* * *

Sıcak bir Mayıs sabahıydı. Havalar iyiden iyiye ısınmaya başlamıştı. Kontrollerinin olduğunu hatırlattı annesi:

— Bugün kontrollerin var, biliyorsun, dedi.

Gökhan:

— Tamam, anne biliyorum, diye karşılık verdi umursamaz bir ifadeyle.

Güneşli bir bahar sabahı, birlikte gittiler hastaneye. Artık Serdar Öğretmen'e haber vermeden gidiyorlardı hastaneye. Onu daha fazla rahatsız etmek istemiyorlardı. O da usanmıştı doğrusu onlarla birlikte sürekli hastaneye gidip gelmekten. Daha doğrusu usandığını düşünüyorlardı.

— Bu sefer de biz kendimiz gidelim, Serdar Öğretmen'i yormayalım bugün, dedi annesi. Her zaman her zaman bıkmıştır artık adam.

Ve hastanenin yolunu tuttular her zamanki gibi. Her zamanki kan tahlilleri, filmler, sırada beklemeler.

Kolları delik deşik olmuştu kan vermekten. Mosmor olmuştu iğne yerleri. Artık canı acımıyordu zayıf kollarına iğne batırmalarından. Alışmıştı iğnelerin vücuduna girip çıkmasına.

Hemşireler iğneyi canlı bir vücuda değil, sanki toprağa, çamura batırıyormuş gibi geliyordu ona artık; iğne vurmaları ya da kan almak için kocaman şırıngaları vücuduna batırmaları o kadar sıradan, o kadar rutin hale gelmişti.

Öğleden sonra ellerinde bir tomar film ve analiz sonuçlarıyla doktorun odasına gittiler.

Gökhan'ın tedavisini devam ettiren Doktor Haluk Bey, güler yüzle karşıladı onları.

Bir kan tahlili sonuçlarına bir de elindeki filmlere baktı. Gözlüklerini takarak, dikkatlice bir daha, bir daha baktı.

Uzun ve dikkatli bakışlardan sonra yüzünü Gökhan ile annesi Mihriban Hanım'a çevirerek:

— Aynı film ve tahlilleri bir kez daha yaptıracağız, dedi, gözlüğünün üzerinden bakarak. Bunlardan bir şey anlayamadım, bir daha bakacağız.

Yine aynı çile, aynı koşturmaca ve sırada beklemeler. Oradan oraya bir gün daha koşturdular.

Ertesi gün yeni tahlil sonuçlarını bir kez daha götürdüler Doktor Haluk Bey'in odasına.

Doktor Haluk Bey, yine dikkatle inceledi elindeki kan tahlili sonuçlarını ve filmleri. Dikkatlice yine bir filmlere bir de tahlil sonuçlarına baktı.

Uzun süren bir tetkik ve tereddüdün sonunda, elindeki kâğıt tomarını ve filmleri masanın üzerine bıraktı.

Bir elini Gökhan'ın sol omzuna koydu, diğer eliyle sağ omzuna hafif şaplatarak:

— Yırttın be Gökhan! Haydi, hayırlı olsun, gözün aydın, dedi gülerek. Tamamen silmişsin, hiçbir şey kalmamış hastalığından. Haydi, savaşı sen kazandın sonunda.

Sonra koltuğuna geçip otururken:

— Ben biliyordum zaten üstesinden geleceğini, dedi gülerek.

Gökhan ile annesi şaşkınlıktan, önce ne yapacaklarını bilemediler. Bir şey anlayamamışlardı Doktor Haluk Bey'in bu davranışından. Şaşkın bakışlarla birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı sadece. İkisi de kulaklarına inanamıyorlardı.

Kısa sürede şaşkınlığını üzerinden atan Mihriban Hanım:

— Ne! Ne diyorsun doktor bey? Sahi mi? diye sevincinden öyle bir çığlık attı ki, sesi hastanenin koridorlarında yankılandı.

Annesinin o çığlığı hala Gökhan'ın kulaklarında çınlıyordu. Bir türlü unutamıyor annesinin o sevinç çığlığını.

Annesinin o haykırışı hala hafızasında taptaze duruyordu. Silinmiyordu hafızasından bir türlü o çığlık.

Doktor Haluk Bey, şaşkınlığı biraz yatışan Mihriban Hanım'a dönerek biraz daha hafif bir ses tonuyla:

— Evet, şu an hastalığından en ufak bir iz kalmamış, dedi. Tamamen iyileşmiş Gökhan. Tedaviye olumlu cevap vermiş bünyesi. Doğrusu son yaptığımız kontrollere kadar tedaviye fazla olumlu cevap vermiyordu bünyesi. Ama birdenbire değişti vücudun tedaviye karşı tepkisi. Her şey şu son birkaç hafta içinde değişti. Ne olduysa son birkaç hafta içinde oldu.

Tekrar Gökhan'ın omuzlarını sıvazlayarak:

— Delikanlı adam, iyi bir performans gösterdi ve yendi hastalığı, dedi.

Sağ eliyle Gökhan'ın omzuna hafifçe vurarak:

— Böyle genç bir delikanlının karşısında durabilir mi hastalık! diye ilave etti.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Mihriban Hanım sevin-

cinden ağlıyordu. Çantasından çıkardığı mendille gözlerini sildi.

Doktor Haluk Bey derin bir nefes aldıktan sonra devam etti:

— Ama birkaç hafta sonra tekrar kontrole geleceksiniz. Bir süre kontrol etmeye devam edeceğiz. Takip etmemiz lazım bir süre. Işın tedavisi ve ilaçlar yok artık. Sadece şu vitamin haplarını bir müddet almaya devam edecek, o kadar. Vücudu hayli yıprandı. İnsanın böyle bir hastalıkla baş edebilmesi kolay değil. Bir müddet takviye etmemiz lazım.

Gökhan ile annesi Mihriban Hanım, hastaneden çıktıkları zaman sevinçten kuş gibi havalarda uçuyorlardı. Heyecandan bir o yana bir bu yana koşuşturup duruyorlardı. Ne yana doğru gittiklerini bilemeden hızla yürüyorlardı.

Gökhan bu müjdeli haberi Serdar Öğretmen'e ulaştırmak için acele ediyordu. Bu güzel haberi duymayı hak edenlerden birisi de oydu şüphesiz.

O da kulaklarına inanamadı bu güzel haberi duyduğu zaman. O akşam trene atladığı gibi yanlarına geldi her zamanki gibi. Uçtu adeta Mersin'den Adana'ya.

Elinde de kocaman bir paket vardı. Baklava almıştı bu defa. Gökhan'ın bu güzel gününü, bu mutlu günü kutlamak için. Böyle güzel bir haber kutlanmalıydı elbette.

O akşam görecektiniz Serdar Öğretmen ile Gökhan'ın sarmaş dolaş oluşunu.

Ancak bir baba evladına böyle samimi sarılabilirdi, bir de ağabey kardeşine.

* * *

On beş gün sonraki kontroller ve daha sonrakiler, hepsi de temiz çıkmıştı. Gökhan'ın bu amansız hastalığından eser kalmamıştı artık.

Uzun ve yorucu bir uğraşıdan sonra yenmişti bu amansız hastalığı. Gökhan galip gelmişti sonunda.

Gökhan lenf kanserini yenmiş ve bir yıl aradan sonra okuluna kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

Yarım bıraktığı Mersin Fen Lisesi ve ardından Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirmiş, ta çocukluğundan beri düşlediği doktor olma arzusunu gerçekleştirmişti.

Arkasından ihtisasını yaptı ve çeşitli illerde doktor olarak uzun yıllar çalıştı.

Yıllar sonra Gökhan bir hastanenin başhekimiydi artık. Hem de yıllar önce tedavi gördüğü o hastanenin başhekimiydi.

Kardeşi Dilara'yı da okutmuş, bir meslek sahibi yapmıştı. Dilara Gaziantep'te matematik öğretmeni olarak çalışıyordu şimdi.

Yollarında saçını süpürge yapan o cefakâr annesi Mihriban Hanım ise yaşlı bir nine olmuş, Dilara'nın yanında kalıyordu bugün.

Geriye dönüp baktığı zaman, içinde buruk fakat tatlı bir duygu oluşuyor ve yüzünde bir tebessüm beliriyordu.

— Nerden nereye? Hey gidi günler hey! diyordu çalışma odasında o günler aklına geldikçe.

Yıllar önce yattığı bu hastanede bugün onun da özenle ilgilendiği, ihtimamla üzerine titrediği bir hastası vardı.

Bazı geceler sırf ona yardımcı olmak maksadıyla nöbetçi kalıyordu hastanede. Mesaiden sonra her çıkışında mutlaka yanına uğrayarak bir isteği olup olmadığını soruyordu. Vefa gösterme sırası bugün ondaydı.

Kaderin cilvesine bakın ki, yıllar sonra aynı hastanede bu sefer de Serdar Öğretmen tedavi görüyordu. Hem de aynı hastalıktan. Ona da barsak kanseri teşhisi konmuştu. Yıllar önce Gökhan'ın tedavi gördüğü bu hastanede bugün de o yatıyordu.

Serdar Öğretmen aradan geçen bu uzun sürede emekli olmuş ve bir hayli yaşlanmıştı.

Gökhan'ın yıllar önce lenf kanserinden tedavi gördüğü bu hastanede, o da barsak kanserinden tedavi görüyordu.

Anlaşılan teşhiste biraz geç kalınmıştı. Zamanında fark edememişti bu sinsi hastalığı.

Daha doğrusu umursamamıştı ilk günlerde hastalığını. O zaten öteden beri umursamazdı hastalıkları. Kolay kolay ilaç da almazdı.

Bu sefer de öyle yapmıştı. Fakat durum bu sefer biraz farklıydı. Biraz ciddiydi anlaşılan hastalığı.

Bu dar zamanında bu sefer de Dr. Gökhan Sarıçiçek onu yalnız bırakmıyordu bu hastanede. Onun için ne gerekiyorsa yapıyordu. Çünkü yıllar önce o da kendisi için aynı fedakârlıkları göstermişti. Elinden gelen her şeyi yapmıştı onun için.

Onu özel bir odaya yerleştirmişti. Eşi refakatçi olarak kalıyordu yanında.

Serdar Öğretmen kendisi gibi yaşlı eşi ile birlikte yaşıyordu. Çocukları olmamıştı hiç.

Aynı zamanda hastanenin başhekimi olan Dr. Gökhan Sarıçiçek hemşirelere bu çok özel hastasına iyi bakmalarını tembih ediyordu her seferinde.

Bir akşam odasına uğradığında Serdar Öğretmen karyolanın üzerinde uzanmış vaziyette kitap okuyordu. Üzerinde beyaz çizgili kırmızı eşofmanları vardı.

Karşısında Gökhan'ı görünce doğrularak elindeki kitabı kapattı.

Gökhan onun elindeki kitabı görünce hemen hatırladı. Yıllar önce Serdar Öğretmen'in kendisine hediye ettiği Türkmen yazar Kevseri'nin "Güneş Batar Ay Doğar" adlı romanıydı.

Elindeki kitabı göstererek:

— Biliyor musun Gökhan, dedi, bu kitap sanki senin hayatını anlatıyor. Burada anlatılanlar tıpkı senin yaşadıklarının aynısı. Yazar sanki senin hayatını yazmış bu kitapta.

— Olabilir, dedi Dr. Gökhan Bey kayıtsızca. Bazen yaşanan hayatlar birbirine benzeyebilir. Benim "Simetrik Evren Teorime" göre her şeyin bir eşi, bir ikizi vardır bu evrende. Bu romandaki adamın yaşadıkları da benim yaşadıklarıma benzeyebilir.

Sonra Serdar Öğretmen'in uzandığı karyolanın kenarına oturdu.

Özenle sakladığı kılıfın içerisinden bir tespih çıkardı. Doksan dokuz taneli, siyah Oltu taşından yapılmış bir tespihti bu.

Elindeki tespihi Serdar Öğretmen'e uzatarak:

— Bu tespihi yıllar önce çok sevdiğim bir arkadaşım hediye etmişti. Ben de sana hediye ediyorum. Bunu sabah akşam doksan dokuz defa çekeceksin ve doksan dokuz defa "Yaşamak istiyorum", "Yaşamak istiyorum" "Yaşamak istiyorum…" diyeceksin, tamam mı? dedi gülümseyerek.

Serdar Öğretmen, tespihi görünce yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Hatırlamıştı bu tespihi. Yıllar önce yine bu hastanede Gökhan'a verdiği tespihti bu.

Siyah Oltu taşı tespihi iki avucu içine alarak önce uzun uzun kokladı. Sonra yüzüne gözüne sürdü.

Bu siyah tespih onu yıllar öncesine götürdü. Eski hatıralarını tazeledi. Yıllar önce Gökhan'a yine bu hastanede o vermişti bu tespihi.

Çok duygulanmıştı. Gözlerinden boncuk boncuk yaşlar döküldü, kırışık yüzünden çenesine doğru.

O akşam, o odada çok duygusal anlar yaşandı. Demek bu tespihi Gökhan kaybetmemiş, yıllarca saklamıştı. Hatırasını özenle saklamıştı onun.

Serdar Öğretmen ilk tespihini o akşam Gökhan'ın yanında, onun da duyacağı bir sesle çekti:

— Yaşamak istiyorum. Yaşamak istiyorum. Yaşamak istiyorum...

Bu sözleri ağır ağır, tane tane doksan dokuz defa tekrar etti. Her tekrar ettikçe birkaç saniye duraklıyordu odanın tavanına bakarak.

Bu ilginç tespih çekme yöntemi, yıllar önce Gökhan'ın hastalığında işe yaramıştı. Ama Serdar Öğretmen'de de aynı tesiri gösterecek miydi acaba?

Serdar Öğretmen, Gökhan kadar şanslı değildi ne yazık ki. Bütün ihtimamlara rağmen, günden güne mum gibi eriyip gidiyordu zayıf ve yaşlı bedeni.

Çok fazla sürmedi onun mücadelesi. Yaşlı ve yorgun bedeni daha fazla dayanamadı bu hastalığa. Ve üç ay bile geçmeden Serdar Öğretmen, 65 yaşında, aynı hastanede hayata gözlerini kapadı.

Ve böylece 65 yıl gibi bir ömre sığdırılan maceralarla dolu bir hayat sona ermiş oldu. Dolu dolu yaşanmış bir hayat burada noktalanıyordu.

Yarım asırlık bir çınar daha devrildi hayat ormanından. Ağaçlar yapraklarını dökerken. Sararmış yapraklar uçuşurken havada. Hayat ağacından bir yaprak daha düştü yere.

Ve bir sonbahar günü, bulutların gözyaşları altında son yolculuğuna uğurladılar onu. Sonsuzluğa doğru giden, hiçbir zaman sona ermeyecek son yolculuğuna. Çünkü ölen onun narin bedeniydi, ruhu değil. İşte bu nedenle hayat devam ediyor.

İncecikten bir yağmur yağıyordu. Sicim gibi dökülüyordu katreler yere. Toz zerresi gibi tanecikler süzülüyordu bulutlardan. Yağmur çiseliyor derler bizde buna. Bildik bir sonbahar yağmuruydu yağan.

Sanki bulutlar ağlıyordu onun arkasından. Gökyüzü gözyaşı döküyordu böyle vefa abidesi bir insanın ardından.